

SZEMELVÉNYEK

Mária Valtorta:

AZ ISTENEMBER EPOSZA

című tízkötetes művének
kilencedik kötetéből

A mű eredeti olasz címe:

"IL POEMA DELL'UOMO DIO" LA PASSIONE
Sortiti di Maria Valtorta Edizioni
PISANI

A szemelvényeket válogatta és magyarra fordította:
Neogrády Jolán

Szerkesztette: Sándor Zoltán
Bonyhád. 2006-10-06

B E V E Z E T É S

Szemelvények "Az Istenember Eposza" című tízkötetes mű kilencedik és tízedik kötetéből.

- Az egész mű - a mi URUNK JÉZUS KRISZTUS életéről és tanításáról - soha el nem képzelt részletességgel - szól.

A mű írója Mária Valtorta (1897-1961) aki többször kijelentette, hogy csak közvetítő, "hírnök", aki azt írja, amit hall és lát, miközben mint béna 28 éven keresztül ágyhoz volt szögezve .- Saját szavaival élve - az Eposz, illetve a mű nem az övé - ő csak a közlés eszköze - látás vagy hallás útján .- Mária Valtorta írásainak kb. kétharmada a Mi Urunk élete.

Első kiadása alkalmával 1956-ban, kikérték XII. Piusz pápa véleményét. Ezt mondta: "Nyomtassátok ki a művet a maga eredeti tartalmában - az olvasó meg fogja érteni." - A mű nagy vihart kavart. Teológusok és tudósok elkeseredetten tiltakoztak, bár sokan közülük el sem olvasták alaposan a művet.- De más volt a szakemberek reakciója .- Elsőként Konrád Berti professzor - teológus - jelentkezett. A mű megdöbbenetete és hatásáról beszélt Alfonso Carincinek, XII.Piusz professzorának, teológusnak, a misztikus problematikában jól tájékozott egyházi személynek. Őt is módfelett meglepte a mű, ezért, - mivel személyesen is meg akarta ismerni a mű szerzőjét, - többször meglátogatta Viaregióban.- Professor Carinci elküldte a kéziratot a nagy bibliográfusnak, Augustin Beának - későbbi érseknek.

Bea akkor a bibliai intézet rektora volt, - XII.Piusz gyóntatója és egyben a biblia egyik legnagyobb szakértője. Elolvasván a művet, egyéni, nagyon primitív bírálatot írt .- A műről kedvezően nyilatkozott Allegra Atya, a honkongi bibliai intézet megalapítója, a kínai biblia kiadója .- Az írásokat egyik legnagyobb mariológus, - Roschini, filozófiai doktor is értékelte: "Már félszázada foglalkozom a mariológia problémáival. Tanulmányokat folytatok, előadok, írok. A kérdéssel kapcsolatban számtalan könyvet olvastam... és őszintén be kell vallanom, hogy Mária Valtorta írásai - számomra - valóságos kinyilatkoztatás .- Egyetlen könyv sem, az összes együttvéve - nem nyújtott nekem olyan élő, világos, teljes, ragyogó és elbűvölő képet Máriáról, - mint az ő könyvei."

Mária Valtorta írásai jobban elcsodálkoztatják az egyházi tudósokat... és egyáltalán a tudósokat, mint a közönséges olvasókat. - A tudósok felteszik a kérdést: "Honnan veszi ezt a megmagyarázhatatlan ismeretet"? Allegra professzor így nyilatkozik:"Mielőtt sikerült volna Palesztina földrajzi és politikai térképét megrajzolni, nehéz tanulmányok hosszú évei utaltak erre - a Talmud, Jozefusz Fláviusz, az epigráfia, a néprajz és útleírások tanulmányozásával.- Mária Valtorta úgy írja az összes neveket, mintha olvasná. - A legújabb kutatások megerősítették 4-5 esetben is a mű írója adatainak hitelességét. Látja, hol ágaznak el az országutak, a római hidakat a folyókon és patakokon, tud forrásokról, amelyek bizonyos ideig aktívak voltak, majd kiszáradtak,- ismeri a nyelvjárásokat Palesztina egyes területein."

Nikola Pende, nagy név az orvostudományban, az endokrinológia és konstitutív patológiában,- szintén elolvasta az írásokat és a következőket írta: "Amin én,- mint orvosprofesszor, legjobban csodálkozom, a szakszerűsége, ahogy Mária Valtorta leírja az egyes jelenségeket, amelyekről csak két szakember beszélhet, - például: Jézus agóniájáról. Ezek nagyon meglepő részletek."

A feljegyzések kiadója, Pisani professzor megállapítja: "Aki ezeket az írásokat olvassa, világosan láthatja, hogy titokzatos eredetűek. Itt nincs tudományos magyarázat.- Akkor honnan vannak? Nem lehetnek Jézus közlései?- Így fejezi be Yves Yvonides a Veritásban írt cikkét."

Jézus szavai a szenvedéséről:

Most pedig gyere Mária (Valtorta), tudom, hogy ma este szinte a haldoklás állapotában vagy, mégis gyere, hogy szenvedéseimmel találkozz. Hosszú utat fogunk együtt megtenni, mert nincs szenvedés, amelyet nem éltem volna át. Mind elborított. Mind megízleltem, mindegyikkel éltem, egészen a halálomig. Ha ajkadat ajkamra helyeznéd, még mindig éreznéd a tengernyi szenvedés keserű ízét.(Jézus és a Szűzanya, még mindig szenvednek/emberségükben) az emberiség bűnei miatt. Ha láthatnád emberi lényemet, amely most ragyogó, látnád, hogy ez a ragyogás az ezer és ezer sebből, széttépett végtagjaimból, elvérzett, összevert - irántatok való szeretetből átlukasztott testem, bíborából sugárzik. Most emberségem izzó fényben tündöklök, de egyszer összevert, megalázott bélpoklosra hasonlított. Az isten-ember, aki a tökéletes testi szépségét birtokolta, hiszen Isten és a szeplőtelen asszony fia volt, akkor féregként hatott az emberek szemében, "féreg", ahogy Dávid mondja, gúny és megvetés tárgya a világ és az emberek előtt. Atyám és teremtményei iránti szeretetem bírt rá, hogy átadjam testem azoknak, akik ütöttek,arcomat azoknak, akik köpdösték és pofozták - és azt hitték, dicséretes dolgot műveltek, amikor tépték a hajam és szakállam - a fejeimbe töviseket szurkáltak. Kificamították a végtagjaimat, letépték a ruhámat és a legnagyobb kínt a tisztaságom meggyalázásával okozták. Fára szögeztek és felemeltek, mint ahogy a mészáros kampóra akasztja a leölt bárányt. Haldoklásom alatt körülugattak, mint a kiéhezett farkasok, amelyeket a vér szaga megvadít.

Megvándoltak, elítéltek, megöltek. Elárultak, megtagadtak, eladtak.- Isten is elhagyott, mert az emberek összes gonosztetteit magamra vállaltam. Az elhagyottnak, a koldusnál szegényebbnek, a rablók még a ruháit sem hagyták meg, hogy eltakarhassa megkínzott mezítelen testét. Fára szögezett holttestemet sem kímélték meg ellenségeim az átkozódástól. Bele taszítva mindnyájak bűneinek szennyébe, belezuhanva a fájdalmak legmélyebb szakadékába, haldokló pillantásom egyetlen fénysugarat sem kapott, csak sötétséget, isteni hang nem felelt utolsó segélykiáltásomra. Izaiás rávilágított az okra: "Minden gonoszságunkat és fájdalmunkat magára vette."

A mi fájdalmunk! Igen, értetek viseltem el mindent... kínokat, hogy megkönnyítsem nektek, hogy megsemmisítsem..., ha hüek lettetek volna, de nem akartatok azok lenni. Úgy néztek rám, mint bélpoklosra, akit Isten is elhagyott. Igen - rajtam volt a ti megszámlálhatatlan bűneitek bélpoklossága, mint egy gyászruha, mint a daróc.

Még jobban megsebeztek az érzéseitekkel és a szellemetekkel, amelyeket céltáblául és csalétekként használtatok, és szíven ütöttétek bennem a barátságot, a belétek helyezett bizalmamat. Említsem Júdást? És a hűség, amit elvártam tőletek?...

Péter megtagadott. Nem ismertétek a jóságomat.

"Halál rá!" Kiáltották az általam kigyógyítottak. Összetörtétek bennem a szeretetet, Anyámra hozott szenvedések által. Összezúztatok, amikor a hit ellen vétkeztek, amikor istenkáromlónak kiáltottatok ki, Engem... aki Isten ügye iránti buzgóságból adtam át magam az emberek kezébe, amikor embertestet öltve egész életemben szenvedtem... és amikor átadva magam az emberi kegyetlenségnek és durvaságnak, egy szóval sem panaszkodtam. Egy szemrebbenésembe került volna, hogy hamuvá változtassam a vádlóimat, bírálóimat és hóhérait. De önként vállaltam az áldozatot, mert Isten Báránya voltam és az vagyok mindörökké. Engedtem, hogy elhurcoljanak, levetköztessenek és megöljenek, hogy a testemből alkossam meg életeteket. Amikor felemeltek a kereszten, a megnevezhetetlen kínok már megsemmisítettek.- A haldoklásom már Betlehemben elkezdődött, amikor megpillantottam az örök fénytől annyira különböző szomorú földi fényt: Folytatódott a haldoklásom a szegénységben, az üldöztetésben, a nehéz munkában, az értetlenségben, a fáradságban, az árulásban, a hajlamaim elleni szétzúzóadásban, a szenvedésekben, a hazugságokban, a káromlásokban. Ezt adta nekem "az ember", ... nekem, aki azért jöttem, hogy Istennel egyesítsem!

Mária, nézz Megváltódra. Nem hófehér a ruhája és aranyszínű a haja. Szeme zafírpillantása, amelyet annyira ismersz, eltűnt. A ruhája vörös a vértől, tépett, szenny és köpések borítják. Arca duzzadt és elferdült, pillantása nincs, mert szeme vérrel és könnyel fedett.

(A mű szerzője, illetve írója, Mária Valtorta a legrészletesebben leírja Jézus és Mária külsejét, leírja Mária szüleit, az egyes apostolokat és Jézus más kortársait, még Lorenzó Ferri professzort is úgy megihlette, hogy illusztrációkat készített, melyeket a kiadvány minden kötetében mellékelte..., persze az olasz kiadásokban.)

Látod a kezem? Merő seb mindkettő ... várják a kalapács utolsó ütéseit. Minden lépésem véres nyomot hagy. Az izzadságtól felszakadnak a korbácsok okozta sebek és folyik a vér, amely még megmaradt az olajfák hegyi ververíték után. Szavakként ver a haldokló szív, a minden elképzelhető kínoktól kiszáradt és elnyomított számon át. Csókold meg véres kezem és elmélkedj a te Megváltódról.

Voltam és vagyok Isten Fia, de voltam ember fia is.

Jézus szavai: Te szemlélted lelki agóniámat csütörtök este. Láttad Jézusodat, mint kimerült embert, akire halálos csapást mértek, aki érzi, hogyan száll el belőle az élet a halálos sebekén át. Láttad őt fizikai fájdalmaktól összeroskadva. Láttad, hogyan növekedtek ezek a lelki szenvedések, amíg elérték a csúcspontot és a véres verejtékezéshez vezettek, amelyet a vérkeringési zavarok, azok a nagy erőfeszítések okoztak, hogy legyőzzem és ellenálljak az óriási tehernek, amely reám szakadt.

Én voltam és vagyok a Magasságbeli Isten Fia, de ember fia is voltam. Azt akarom, hogy ezeken a lapokon világosan kitűnjön ez az én kettős természetem, amely ugyanolyan teljes, mint amilyen tökéletes Istenségemről meggyőz benneteket az Én szavam, az Isten szava. A testem igazi emberi test, magában foglal minden tulajdonságot, melyet egy tökéletes ember birtokol, az "Ember" modellje, úgy, ahogy a lélekről az igaz Isten tudásával tanítlak benneteket.

Az én végtelenül szent Istenségem és tökéletes Emberségem a századok folyamán a ti kiegyensúlyozatlan emberségetek hatására csökkent és elgyengült a ti ábrázolásotokban, Emberségemet

valótlanná tettétek ugyanúgy, ahogy Isteni Személyemet is kisebbítették, bizonyos vonásokat megtagadva, amelyek nem voltak kényelmesek nektek, vagy nem voltatok képesek felismerni hibákkal teli, meggyengült szellemetekkel. A tragikus és általános szerencsétlenség e pillanatában jövök most, hogy felfrissítem a lelketekben. Az Én kettős személyemet, az Istenit és az Emberit, hogy olyannak ismerjétek meg, amilyen valóban, hogy újra felismerjétek a sok elsötétítés után, hogy szeressétek és visszatérjétek hozzá, és hogy a segítségével megmentsétek magatokat. Ha megismeritek Megváltótokat, szeretni fogjátok és megmenekültök.

Megismerted fizikai szenvedéseimet, melyek emberi mivoltomat kínozták. Megismertettem veled érzelmi szenvedéseimet, amelyek össze vannak fonva, összekötve és egyesítve Anyám szenvedéseivel. Óh! az én tiszta Anyám! Nemcsak kilenc hónapig hordozott, hanem egész életében. Lelki szálakkal összekötött szívünk együtt dobogott, és nem volt belső kínom, amely nem keltett volna benne azonnal fájdalmas visszhangot. Anyám reszketett értem a fogamzás első pillanatától. Rettegtem az elítéltetésemről. Ezerszer odaadta volna életét, hogy megakadályozza emberráadásomat, hogy elérjek az áldozat pillanatáig... és mégis kívánia kellett a rettenetes pillanatot, hogy Isten akaratát teljesítse az emberiség javára. Nem volt hosszabb és fájdalmasabb haldoklás Anyám agóniájánál... És nem volt nagyobb és tökéletesebb szenvedés az enyémnél. Egy voltam az Atyával. Öröktől fogva szerettem, úgy, ahogy csak Isten szerethet, Bennem találta isteni örömét, és én is úgy szerettem Őt, ahogy csak Isten tud szeretni, és a Vele való egységben találtam isteni örömet. Kimondhatatlan kapcsolatok, melyek öröktől fogva összekötik az Atyát a Fiúval. Számotokra ez felfoghatatlan, még én sem tudom megmagyarázni nektek, mert a felfogástok Isten lényének megértéséhez tökéletlen, csak az örökkévalóságban érthetik meg... De én a Megváltó vagyok, és minél közelebb kerültem az emberek gonoszsága miatti bűnhődéshez, annál jobban éreztem az Atya távolodását. Aki elszenvetted az Istentől való elhagyatottságot, az sejtheti a szenvedéseimet. Emberségem mind kevésbé érezte Isten támogatását és ezért rettenetesen szenvedtem mindenféle módon. Az Istentől való elszakadottság magával hozza a félelmet, az élethez való kötődést, a tehetetlenséget, a fáradságot, az unalmat. Ha betelik a pohár, jön a kétségbeesés. És ha valaki a maga mélységében megtapasztalja Isten rendelését, amelyet nem érdemelt meg, annál fájdalmasabb az Istentől való elszakadottság. Megtapasztaltam a szavak jelentését: "Egyedül vagyok. Mindenki elárult, elhagytak. Még az Atya is. Már Isten sem segít nekem?"

Csütörtökön este nagy szükségem lett volna az Atyára. Szinte lelki agóniába voltam. El kellett viselnem a két legnagyobb szenvedést: a legkedvesebb anyától való búcsúzást és az áruló barát közelségét, a kenyértörést saját Kainommal. Az élet nagy könyvében már minden be volt jegyezve. Az én szent halálom és Júdás öngyilkossága. Más halálra nem volt szükség, más vér nem folyhatott. A kötél fojtotta bele Júdásba az életet, belezárva az áruló test tisztátalan szájába a sátánnak eladott piszkos vérét, amely nem hullhatott a földre, hogy összekeveredjen az ártatlan földre hulló tiszta vérével.

Még Isten távol tartotta magát, jött a sátán. Ez az ő órája volt, a sátáni zűrzavar órái következtek. A démonok tömege jelent meg azon az éjjelen a földön, hogy előkészítse a szíveket Jézus megölésére. A Szenhedrin minden tagjának megvolt a maga sátánja. Megvolt Heródesnek, Pilátusnak, minden zsidónak, aki vérem hullását kívánta. Az apostolok mellett is megvoltak a kísértők, hogy elaltassák és megfélemlítsék őket. A tiszta János elsőként szabadult meg a démoni karmok közül. Visszatért Jézusához és megértve Jézus kimondhatatlan kívánságát, magával vitte Máriát is. Én és Júdás a tragédia két főszereplője... velünk Lucifer személyesen foglalkozott. Sokféle módon kísértett: megmutatta a szenvedésemet a maga tökéletes valóságában, halálos hiábavalóságát és az emberek hálátlanságát. Felajánlotta az ő angyalai segítségét, hogy félrevezessem az embereket. - Hát nem látom, hogy Isten angyalai nem segítenek?- Legyőztem őt imáimmal. Abban az órában, a sátánon kívül senki sem volt Jézussal. Legyőztem a kétségbeesést, saját erőmmel, az ember erejével. Akkor csak ember voltam, akinek Istene nem segített.

Ha Isten segít, a világot is ki lehet emelni a sarkaiból. Ha Isten nem segít, egy szál virág is nehéz súly.

Legyőztem a kétségbeesést és a sátánt, hogy Istennek szolgáljak és nektek életet adjak. De megismertem a halált. Nem a felszegezett halálát - az kevésbé volt borzalmas, hanem a harcos teljes öntudatos halált, aki a győzelme után szétszaggatott szívvel és véresen esik össze és az erejénél nagyobb erőfeszítés miatt vért izzad. Vért izzadtam, de Isten akaratát teljesítettem.

Az angyali gyógyír a haláltusámban, - hogy láttam, áldozatom árán - megmentetteimet. A neveitek, - mindegyiké - egy-egy életadó csepp volt az ereimben, mindegyik a visszatérő életet jelentette, a fényt, az új erőt, hogy ne zokogjak embertelen kínjaimban, hogy ne veszítsem el az Istenbe vetett reményemet. Neveiteket ismétlgetem. Láttalak benneteket és már akkor megáldottalak. Azóta hordalak benneteket a szívemben, és akkor eljött a pillanat, hogy a földön megjelenjétek, hozzátok hajoltam az égből, hogy megáldjam érkezéseiteket ujjongva, hogy a szeretet egy új virága született, aki értem fog élni. Ó, én áldottaim! Bátorítás a haldokló Krisztusnak! - Anyám, tanítványaim, a szent asszonyok jelen voltak a halálomnál, de ti ott voltatok. Haldokló szemem és elkínzott arcú anyám, néztük kedves orcákat és szemeim azután boldogan csukódtak le, mert megmentettelek benneteket, titeket, akik megérdemelték, hogy egy Isten áldozza fel magát értetek.

Jézus búcsúja az anyjától az utolsó vacsora előtt.

A búcsú leírása előtt az írások szerzője a legapróbb részletességgel ismerteti az utolsó vacsora helyiségét (cenakulumnak nevezi, amely kb. egy méterrel mélyebben van a földszintnél.)

A szoba, amelyben most Máriát látom más asszonyokkal. Felismerem Magdolnát és Jakab, Júdás (talán Tádeusz) és Simon anyját. Most jöhettek, mert vetik le köpenyeiket. Megjött egy asszony és egy férfi, akik a ház tulajdonosainak látszanak, és egyben tanítványok és a Názáreti szimpatizánsai, mert nagy gonddal és bizalommal viseltetnek Jézus Anyja iránt.

Mária sötét égkék és indigó-kékbe öltözött. A fején fehér fátyol van. Arca összeesett és megöregedettnek látszik. Nagyon szomorúan és szelíden mosolyog... Nagyon sápadt. A mozdulatai fáradtak és bizonytalanok. El van merülve a gondolataiban. Mindent tud. Jézus belép apostolaival. Az apostolok lemennek a cenakulumba, ő Máriához megy. Az asszonyok mély tisztelettel üdvözlik és magára hagyják az anyát a fiával.

Jézus átkarolja anyját és homlokon csókolja. Mária előbb fia kezét csókolja meg, majd a jobb arcát. Jézus leülteti anyját, kezébe tartja a kezét és nem is engedi el. Jézus magába mélyedt, szomorú, bár mosolyogni próbál. Mária aggódó arccal szemléli fiát. Szegény anya felfogja a perc jelentőségét. Görcsös fájdalom önti el Mária arcát. Pupillái kitágulnak egy belső vízió hatására. De önuralma nem hagyja el. Ő is olyan fenséges, mint a fia, aki az anyja imáiba ajánlja magát. "Mama, azért jöttem, hogy tőled nyerjek bátorságot. Olyan vagyok, mint egy gyermek, akinek kell az anyai szív, az anyai ölelés, hogy erőt merítsen. Visszatértem hozzád e pillanatban. A te régi kis Jézusod vissza jött. Nem vagyok a mester, mama, csak a te fiad, úgy, mint Názáretben, amikor kicsi voltam, mielőtt elhagytam az otthont. Nincs senkim rajtad kívül. Az emberek e pillanatban nem barátok. Nem is szilárdak a jóban. Csak a gonoszok tudnak erősek és kitartóak lenni a rosszban. De te hűséges és te vagy az erőm e pillanatban. Tarts fenn szeretetteddel és imáiddal. Ebben a percben csak te tudsz imádkozni azok között, akik többé-kevésbé szeretnek engem. Imádkozz és érts meg. A többiek el vannak foglalva ünnepi, - de van, aki gonosz - gondolatokkal, amíg Én annyi mindentől szenvedek. Sok minden meghal ebben az órában és utána, de lesznek hozzám méltók is egy kivételével, aki elveszett és semmi erő sem tudja visszahozni legalább a bánatig.

De az emberek most eltompultak és nem érzik, hogy haldoklom, mialatt ők ujjonganak, gondolva: közel a győzelem. A pár nappal ezelőtti hozsanna elbódította őket. A természetfölötti énem örül, hogy az idő eljött, de az emberi énem visszariad, mert ennek a serlegnek árulás, gonoszság, kegyetlenség, káromlás a neve. Legyél támaszom Mama, ahogy a Szentlelket is magadhoz vonzottad, hogy a világnak a Messiást add. Most sugározd a fiúra az erődöt, hogy megtegyem azt, amiért a világra jöttem. Áldj meg Anya az Atya helyett is és mindenkinek bocsáss meg. Együtt bocsássunk meg azoknak, akik kínoznak bennünket. Jézus beszéd közben térdre ereszkedett anyja előtt és karjaiban tartva nézte. Mária zokogás nélkül sir és arcát Istenhez való benső imájában kissé felemeli. Könnyei végigfolynak sápadt arcán és Jézus hajára, aki anyja szívére hajtja fejét. Azután Mária a kezét áldásképpen Jézus fejére helyezi, lehajol és simogatva csókolgatja a haját, simogatja a vállát, kezét, arcát kezébe fogva maga felé fordítja és a szívére szorítja. Könnyein keresztül megcsókolja homlokát, arcát és szemét és ringatja, mint egy gyermeket, mint ahogy valaha a barlangban ringatta az isteni Újszülöttet. De - most - nem énekel csak azt mondja: "Fiam! Fiam! Fiam! Jézusom!" szívbemarkoló hangon. Jézus feláll, megigazítja köpenyét, áll anyja előtt és most Ő áldja meg. Mielőtt kimegy, még azt mondja: "Mama, visszajövök, mielőtt befejezem a húsvéti vacsorát. Imádkozz, míg rám vársz." és kimegy.

Jézus agóniája az Olajfák hegyén és az elfogatása.

Jézus az utolsó vacsora után így fejezi be beszédét: (Mária Valtortához) Hogy mibe került nekem egy asztalnál ülni az árulómmal, a kötelesség, hogy neki átadjam magam, a kötelesség, hogy vérem kelyhét megosszam vele, hogy megalázzam magam előtte, hogy csókját viszonzom, és később ugyanazzal az ajakkal Anyámat csókoljam meg... ez számotokra elképzelhetetlen. Az orvosaitok vitatkoznak és még mindig vitatkoznak gyors halálomról és okként szív sérülést emlegetnek, mint az ostromzás következményét. Igen, egyik oka, de már beteg volt és összetört a Vacsora óta, attól az erőfeszítéstől, hogy magam mellett kellett túrnöm az Árulómat. Már akkor elkezdődött a fizikai haldoklásom. A többi csak a már meglévő agónia folytatása volt. Amit megtehettem, megtettem, mert maga a szeretet voltam. Még abban a percben is - amikor Isten - a szeretet elhagyott, tudtam a szeretet lenni, mert életem egész harminchárom évében a szeretetből éltem. Az nem juthat el a megbocsátás tökéletességéhez, ha az embernek nem a szeretet a habitusa. Nekem megvolt, ezért tudtam Júdást elviselni. Az Oltáriszentség csak akkor hat, ha valaki méltóképpen veszi magához. Ha elég erős a test legyőzéséhez, ha a lélek uralkodik a test felett, legyőzi a szenvedélyeket, az erények uralják, főképpen a szeretet. Jaj annak, aki a szentséget méltatlanul veszi magához. Olyan lesz, mint ahogyan Péter leírta Júdás holttestét.

A getsemani kertbe vezető úton mélységes csend uralkodik. Csak egy patak csobogása töri meg a csendet. A házfalak mentén a keleti oldalon még sötét van, míg a másik oldalon a hold már kezd világítani és megszépíti az utat. De sűrű bolthajtások, amelyek összekötik a házakat, sötétek... Simon fáklyája vörös fényt vet az arcokra és minden arc más és más lelkiállapotot tükröz. Legünnepélyesebb Jézus nyugodt arca. A fáradság idősebbnek mutatja és olyan vonásokat tüntet fel, amelyeket az eljövendő halál fog rávésni. János, aki mellette van, ijedt gyermek pillantásával szemlél mindent. Simon, Jézus másik oldalán, zártan magába mélyedt, rémeket látó arccal megy, de Jézuson kívül ő az egyetlen, aki megőrzi méltóságát. A többiek két csoportban, állandóan változtatják magatartásukat. Néha felhangzik Péter rekedt hangja és Tamás baritonja. Majd a csoportok egyesülnek. Most szétválunk, mondja Jézus. Én felmegyek imádkozni és magammal viszem Pétert, Jakabot és Jánost. Ti, többiek maradjatok itt, ha szükség lesz rá, hívjatok. Ne féljete. Egy hajatok szála sem fog meggörbülni. Imádkozzatok értem. A gyűlöletet és a félelmet vessétek el. Mosolyogjatok, hogy a szívemben megőrizzem a mosolyotokat... és mindent köszönök, barátaim. Isten veletek... és Isten ne hagyjon el benneteket. Jézus áldásra és búcsúra emeli kezét. Péter kíséri fáklyával és Zebedeus két fia, Jakab és János. Folytatják útjukat, amíg elérik az első sziklát. Több szikla van az olajfák sorai között a hegyen. Jézus mondja: "Álljátok itt meg és várjátok, amíg én imádkozom. De ne aludjatok. Tálán szükségem lesz rátok. Szeretetből kérem ezt tőletek: imádkozzatok! A mesteretek nagyon elcsüggedt." - Válóban nagyon kimerült. Olyan, mint akire nagy teher nehezedik. Hol van már az a férfias Krisztus, aki a néphez beszélt, szép, erős, lenyűgöző tekintetű, a mosolya nyugodt, hangja zengő. A szomorúság letaglózta. A hangja gyenge és elkínzott. Szomorú, szomorú...

Péter a másik kettő helyett is mondja: "virrasztani fogunk és imádkozni, csak hívj, mi jövőnk." Már erősen hullott a harmat, Jézus elmegy, arcát megvilágítja a hold. Látom, hogy a szeme a nagy fájdalomtól még jobban kitágult és elmélyült. Lehajtott fejjel jár, csak néha emeli fel sóhajva. Szomorúpillantása nézi az olajfákat. Pár métert megy felfelé. Körülmegy egy lépcsőn. A lépcső magasodik és Jézust eltakarja. Jézus folytatja az utat a nagy szikláig. Lent látni Jeruzsálemet, amely a holdfényben egészen fehér. Nem nézi a várost, hátat fordít neki és arcát az ég felé fordítva, kereszt alakban kiterjesztett karral imádkozik. Az arcát nem látom, mert most árnyékban van, mert a hold most merőlegesen van a feje felett, és a levelek is eltakarják. Hosszú, forró ima. Időről-időre felsóhaj és néha világosabban is kifejt valamilyen szót. Nem zsoltár, nem is a Miatyánk. Ez az ima szeretetének áradása, belső kényszer. Az Atyához szól. Kevés szót értek: "Te tudod... a Te Fiaid vagyok.....egészen, de segíts nekem.... Eljött az óra... Nem tartozom már a földhöz. A szavaid már nem szükségesek.... Tedd, hogy az ember elvégezze megváltói küldetését.... Amit Te akarsz, értük kérlek, irgalmazz nekik....Meg fogom őket menteni? Ezt kérem Tőled. Így akarom: hogy megmeneküljenek a világtól és a démonoktól.... Kérhetem még? Atyám, igazságos kérdés, nem magamért könyörgök, hanem az emberért, a Te alkotásodért, aki lelkét sárba akarja tiporni. A fájdalomba és a vérembe akarom fogadni ezt a sarát, hogy romolhatatlanná tedd a lelket, amelyik Neked tetszik....

Ő mindenütt ott van, a sátán.... Ma este ő a király. A királyi udvarban, a házakban, a katonákban, a templomban.... Tele velük a város és holnap valóságos pokollá lesz. Jézus megfordul, háttal a sziklának támaszkodik és keresztbe teszi a kezét. Nézi Jeruzsálemet. Az arca mind szomorúbbá válik. Panaszosan mondja-"Olyan, mint a hó.... és tele van bűnnel. És olyan sok embert kigyógyítottam benne! Mennyit beszéltem!.... Hol vannak azok, akik hüeknek látszottak?" Jézus lehajtja fejét és mereven nézi a harmatos füvet, látom, hogy sír, mert a könnyei csillognak, amint az arcáról a földre hullnak. Azután az apostolaihoz megy. Alszotok?, kérdezi. Nem tudatok egy órát virrasztani? Annyira szükségem van a vigasztalásokra és imáitokra. Mindhármán zavartan felugranak, mentegetőznek. "A bor az oka, de most hangosan fogunk imádkozni. Igen, virraszatok és imádkoztatok, nektek is szükségetek van rá. Jézus visszatér a sziklájához nagyon lassan és meghajlottan. Letérdel és kezét a sziklának támasztja. A szikla nem sima, mélyedés van rajta és a mélyedésben kis virág nyílik (mint a kis liliomok, amelyeket Itáliában láttam.) Jézus a kezére hajtja arcát és érzi a virágokat. Nézi őket, simogatja. Beszél hozzájuk:"Ti tiszták vagytok!.... Ti vigasztaltok! A Mama barlangjában is voltak ilyen virágok.... szerette őket, mert azt mondta: Az apám kis liliomokhoz hasonlított engem: "Olyan vagy, mint a liliom, égi harmattal telt." Mama, óh! Anyám!" Sírva fakadt.

Térdelve, kissé a sarkára ereszkedett, fejét összekulcsolt kezére hajtotta, látom és hallom, ahogy sír, amíg ujjai görcsösen összefonódnak. Hallom, ahogy mondja:"Betlehemben is ... én hoztam neked, mama. Ki hozza még neked?" Azután újra elkezdi imádkozni. A gondolatai nagyon szomorúak lehettek, vagy inkább súlyosak. Hogy szabaduljon tőlük, felállt, szavakat mormolva járt le-föl. Nem értettem, mit mond, arcát felemeli, majd lehajtja fejét, mechanikus mozdulatokkal végigsimítja arcát és haját, mint aki nagyon súlyos lelkiállapotban van. Mindezt elmondani lehetetlen. Nézni pedig annyit jelent, átélni vele. Rettenetesen szenved. Imádkozik, hogy legyőzze. De az imával jelentkeznek az emlékek, gondok, kételyek, panaszok, városok, személyek neveinek lavinája ... Nem tudom követni, mert gyors és nagyon szaggatott. Evangéliumi élete vonul el előtte... és Júdához ér az árulóhoz. Hogy legyőzze kínját, Péter és János nevét kiáltja: "Mindjárt jönnek, ők hüek!" De ők nem jönnek. Újra hívja őket, ijedtnék látszik. Fut a három apostolhoz. Mély álomba találja őket, mellettük a kialvó parázs. Péter! - Háromszor hívtalak benneteket! Mit csináltok? Még mindig alusztok? Hát nem halljátok mennyire szenvedek? Imádkoztatok, hogy ne a test győzzön. A lélek erős, de a test gyenge. Segítsetek..." A három apostolra túlságosan ránehezedik az álomosság. Tántorognak, mint a részegek, félig csukott szemmel. Jézus nézi őket ... de nem szomorítja szemrehányásokkal. - Jézus arca valóban olyan szomorú, hogy az ember nem nézheti könnyek nélkül. Arcának minden fényét megsemmisítette a halálos fáradság. "Súlyok nehezdednek rám, amelyek megölnek! Mondja ... Óh! Szomorú a lelkem mindhalálig. Olyan az arca, mint a haldoklóé, a legsúlyosabb és legborzasztóbb elhagyatottságban. Szinte minden szava egy-egy zokogás. Sóhajt és elmegy az előbbi helyére. - Újra imádkozik kereszt alakban kiterjesztett karral, azután térdre esve, mint előbb, arcát a kis virághoz szorítja. Gondolkodik. Hallgat ... Azután zokog és jajgat. Szinte fekvő térdel. Hívja az Atyát. Mindnagyobb kínban... Óh - mondja, túl keserű ez a kehely! Nem bírom! Ez több mint amit elbírok! Mindent meg tudtam tenni, de ezt nem ... Vedd el tőlem Atyám, a Fiadtól! Irgalmazz!... Mit tettem, hogy ezt érdemeltem?" Azután magához térve mondja: "Ne hallgass rám, Atyám, ha akarattal ellenkezik a kérésem. Vedd úgy, hogy a szolgád vagyok és a Te akaratod teljesedjék." Egy ideig mozdulatlan. Azután elfojtottan felkiált és felemeli eltorzult arcát... csak egy pillanatra, azután a földre esik és úgy marad. Emberi rongy, akire az egész világ bűnei nehezdednek, melyek miatt Isten igazságszolgáltatása sújtja. Rászakad a sötétség, a gonoszság és a szörnyű, a legszörnyűbb dolog - az Istentől való elhagyatottság. Ez egyenlő a lélek megfojtásával, az élve eltemetettséget jelent ebben a világban, amikor semmi kapcsolat Isten és köztünk, olyan, mint a megbilincselés, az elnémulás, amikor az embert a saját imái kövezik agyon, a zárt égnek feszülni, ahova nem hatolhat be elkínzott hangunk és pillantásunk: Isten nélkül koldusnak lenni maga az örület, a hit, hogy becsaptak, hogy Isten összeúz, hogy elítéltek. Ez ... maga a pokol.

Jézus felsóhajt. A sóhaj és halálhörgés között igazi halálküzdelem: "Semmi!... Semmi!... Távozz Sátán!... Az Atya akarat! Csak az! Csak az a Te akaratod Atyám. A Tied, nem az enyém... Csak egy Úr van: a Mindenható Isten. Egy törvény: az engedelmisség. Egy szeretet: a megváltás... nem. Nincs már anyám, nincsen már életem. Nincs Istenség. Nincs küldetésem. Hiába kísértesz Sátán, az Anyámmal, az étellel, az istenséggel, a küldetésemmel. Az életet visszaadom annak, aki adta és aki követeli, az élet

legfőbb Urának. Az Istenséget avval bizonyítom, hogy képes vagyok erre a vezeklésre, a küldetésemet pedig a halálommal fejezem be.

Semmi sincs már azon kívül, hogy Atyám akaratát teljesítsem, az én Istenem akaratát. Harmadszor mondom: hordd el magad Sátán! Én Istené vagyok. Ezután nem mond semmit, csak a sóhajtások között: "Istenem! Istenem!" Szíve minden dobbanásával hívja és szíve minden dobbanásával a vér ömlik testéből. A vért beissza a ruhája a vállán és sötétre festi, bár a holdfény körülsugározza. De még erősebb fény alakul ki a feje felett, amely körülbelül egy méternyire lebeg felette, hogy még a földre borult is látja, hogyan hatol a ragyogás a hullámos haján keresztül, amely pedig már súlyos a vértől és a vérfátyolon keresztül, amely a szemét elborítja. Fejét felemeli ... a hold rásugározza fényét a halvány arcra, de még jobban ragyog a kékes-fehér, gyémánt angyali fény. És most látszik teljes valóságában a szörnyű agónia, a pórusokon keresztül törő vérizzadás. A szempilla, a haj, a bajusz, a szakáll, mind vérrel befröcskölt, behintett. Vér csorog a halántékán, a nyak vénáiból, vér csepeg a kezéből, és amikor kezét az angyali fény felé nyújtja, a könyökén is látszik a véres veríték. Csak az arcán szántanak a könnyek két fehér vonalat a vörös maszkon. Megfordul, hogy felemelje a köpenyt és megtörülje a kezét, arcát, nyakát, könyökét. De a véres izzadság folyik tovább. Többször arcához szorítja a vásznat, és valahányszor helyet változtat, a vörös színű köpenyen a nyakán új foltok jelennek meg, melyek nedvesen feketének hatnak. A fű is csupa vér.

Úgy tűnik, Jézus a halálán van. A nyakán megoldja ruháját, mert fullad. Kezét szívére helyezi, azután a fejére teszi, majd arcát legyezi. A sziklának dől, szája nyitva van, karja leengedve, mintha már halott lenne. A feje a mellére hajlik. Nem mozdul. Az angyali fény lassan csökken, azután beleolvad a holdfénybe. Jézus kinyitja a szemét. Fejét nagy kinnal felemeli. Néz. Egyedül van. Csökkent a terhe súlya. Kezét kinyújtva magához húzza a köpenyt és újra törüli a vért. Végül egy nagy harmatos levéllel törüli és mossa le arcát és kezét. Ezt a műveletet ismétli másik levelekkel, amíg el nem tűnteti szörnyű verítékét. Csak a ruhája kenődött össze, különösen a vállán, a könyökhajlatban, a nyakán, a derekán és a térdén. A köpenye túlságosan véres. Kifordítja és a sziklán hagyja, ott, ahol térdelt, közel a virágokhoz. Kinnal megfordul és letérdelt, fejét a köpenyre hajtva imádkozik. Feláll és tántorogva megy a tanítványaihoz. Az arca nagyon sápadt, de telve van isteni szépséggel, bár vértelen és szomorú.

Jézus felkelti alvó tanítványait. "Közel van az áruló". Hárman és a többi nyolc álmosan követik Jézust. Jézus rájuk dörög: "Álljatok meg!" "Amíg a Sátán és fiai jönnek, mutakozzatok ébereknek, mutassátok meg, hogy Isten fiai nem alszanak!" Júdás vezeti a csapatot, a banditák hordáját, akiket katonáknak maszkíroztak., és lejátszódik a bibliából ismert jelenet. Júdás még idejében , bőrét féltve kerekét oldott a Cedron patak túlsó partjának egy sötét ösvényén.

Jézus maga marad a banditákkal: és elkezdődik az út... a fájdalmas út a város felé, csúfolódások és bántalmazások közepette. Jézust mellén és derekán megkötözve vonszolják, mint valami veszedelmes örültet. Részegekre és gyűlölködő gonosztevőkre bízva, akik ide-oda rángatják. Ha kutyák lennének, megbocsátható volna, de embereknek nevezik őket, de az emberből semmi sincs bennük, csak a külsejük. Úgy kötözték meg, hogy minden szervét elszorították és időnként a kötél végével rácsaptak, rugdalták... és csak azért nem esett el, mert a kötél fenntartotta. Bevert szája vérezett. Jézus hallgatott. A csőcselék kövekkel dobálta. Jézus mindenkinél magasabb, könnyű eltalálni, könnyű hajánál fogva megcsavarni a fejét, hogy egy marokszennyet dobjanak az arcába, szemébe, szájába. Egy férfit a felesége vissza akarja tartani, hogy ne bántalmazza Jézust. Te gyáva, undorító, rothadt! Neki köszönheted, hogy élsz, kiáltotta... de a férje vadállati módon megüti és a földre löki... azután fut, hogy a megkínzottat utolérje és követ vágjon a fejéhez. Egy másik asszony meg akarja akadályozni a fiát, aki hiéna arccal, bottal a kezében rohan Jézus után, hogy megüsse. Belerúg anyja ölébe, aki megátkozta, Isten és anyagyilkosnak nevezve. Minél közelebb érnek a városhoz, annál jobban fokozódnak a durvaságok, a szörnyűségek. - János és Péter kerülő, rövidebb úton előbb értek ide, mint a tömeg. Félárnyékban álltak egy kis térnél. Arcukat eltakarták köpenyükkal. De amikor Jézus odaért, János leengedte köpenyét és a holdfényben látszott sápadt, eltorzult arca. Péter nem meri magát felfedni... de azért közelebb jön. Jézus nézi őket, arcán a jóság mosolya. Péter visszamegy a sötét sarokba, eltakarja szemét, meggörnyedt emberi roncs. János bátran a helyén marad és csak akkor megy vissza Péterhez, amikor a lármás csőcselék elvonult. Megfogja Péter könyökét és vezeti, mint egy gyermeket, mint egy

vak apát, és mindketten mennek a város felé a tömeg után. Jézust pedig vonszolja a tömeg a templom felé. A tömeg, mint a hiénák, nyomul át a kapun. És gyorsan bezárják mögötte. Félnék a híveitől. De hol vannak a hívei?!

Júdás.

Nagypénteken a kora reggeli órákban látom Júdást. Világossárga ruha van rajta, a derekán piros kötél. A belsőm figyelmeztet, hogy nem sokkal a hajnali órák után fogták el Jézust, és Júdás az elfogatás után azonnal elmenekült, ... most pedig ellentétes érzelmek prédája. Valóban kutyák üldözötte felbőszült vadállatra hasonlít. A szellőrebbenés okozta, minden lombsusogásra összerezzen, ijedten visszafordul, mintha hóhér üldöznék. Kifordított nyaktartással forgatja fejét, mint aki szeretne valamit, vagy valakit, de fél a megpillantásától, és amikor a holdsugarak játéka emberhez hasonló alakot mutat, egy pillanatra megáll, de azután újra örült rohanásba kezd, majd lelassulva más ösvényre tér, amíg egy újabb zaj nem kergeti más irányba. Így indul örült rohanással a város belseje felé. A tömeg kiabálása figyelmezteti, hogy Kaifás háza közelében van... és akkor kezével a fejéhez kap, mintha azok a kiáltások kövekként hullanának rá... és újra rohan és rohan. Futása közben olyan utcába ér, amely egyenesen az utolsó vacsora házába vezet. Ekkor ébred tudatára, hogy hol van, amikor a ház előtt lévő szökőkút csorgását hallja. A víz apró köveket görget, és a zajt a keskeny útban szoruló szél, fojtott jajkiáltásként adja vissza, mintha valaki sírna, mintha az elárult és megkínzott jajgatása lenne. A fülét befogja, hogy ne hallja és csukott szemmel továbbrohan. Nem akarja látni az ajtót, amelyen pár órával ezelőtt a Mesterrel ment be, és amelyen keresztül azután eltávozott egyedül, hogy a felfegyverzett bandával visszatérjen az elfogatásra. Ahogy ilyen vaksi módon futott, egy kóbor kutyába ütközött. (Első kutya, amelyet látomásaim folyamán látok.) Nagy, szürke, borzas szőrű kutya, morogva megy tovább, de ugrásra készen. Júdás kinyitja a szemét és két sötétben fénylő foltot lát: a fénylő szemgolyók rászegeződnek és látja a nagy fehér fogakat, sátáni vigyor! A borzalomtól felkiált. A kutya a kiáltást fenyegetésnek veszi és rárohan. Hemperegnek a porban: Júdás alul a félelemtől dermedten, a kutya felül. A kutya végül elengedi zsákmányát, talán nem tartja méltó ellenfélnek. Júdás két-három harapástól vérzik, a köpenye pedig tépett.

Az egyik harapás az arcán ott volt, ahol Jézust megcsókolta. A seb vérzik és beszenyeezi Júdás sárga ruhájának a nyakát. A vér a piros nyakszegélyt, még vörösebbre festi. Júdás a távolodó kutyát nézve a kezét az arcához emelve mormolja: "Belzebub" és újra felkiált, mert a kutya üldözni kezdi. Egészen a Getszemani kert kis hídjáig fut. Itt, a kutya talán mert veszett volt és a víztől irtózott, vagy belefáradt az üldözésbe, morogva otthagya áldozatát. Júdás a patakba ugrik, követ ragad, hogy a kutyát megdobja, de amikor látja, hogy az távozik, körül néz, nem törődve a ruhájával, amely mindjebban benedvesedik. Lázás, a hideg rázza, issza a vizet és mossa vérző arcát - fájhat neki.

A hajnal első fényénél a partra mászik. Még mindig fél a kutyától és nem mer a város felé menni. Még pár lépés és az olajfák kertje kapujában áll. Nem, nem, kiáltja, amikor felismeri a helyet. De azután - nem tudni, milyen ellenállhatatlan erő, vagy gonosz sátáni szadizmus vonzza a helyhez. Megkeresi a foglyul ejtés helyét. A föld, az ösvények, a fű összetaposva. Helyenként a föld véres. Mind ez arra figyelmezteti, hogy ezen a helyen adta át az ártatlant, a pribékeknek. Néz, néz..., azután fojtottan felkiált: vér, vér..., kinyújtott kézzel mutat. A világosodó hajnalban látni az arcát, hamuszínű, kísérteties. Örülnek látszik. Kiguvadt szeme delíriumban fénylik. A haja kócos a futástól és a rémülettől. Arca fölpuhadt, szája csúfondáros nevetésre ferdül, a ruhája rongyos és véres, sáros a nedvességre ragadt portól ... olyan, mint egy koldus. A köpenyege rongyosan és piszkosan lóg, az egyik vállán és csak kiabálja: vér, vér, az vér. Úgy érzi, hogy a vértengerre növekszik és elborítja. Elesik, a fejét hátul kőbe üti. Fájdalmában és az ijedségtől felkiált: "Ki az!" Nyilván azt hiszi, hogy valaki fellökte, hogy megüsse magát. Borzalommal körülnéz. Senki! Feláll, most már a halántékán is csöpög a vér. Kerek vörös folt terjed a ruháján. Úgy tűnik, hogy a vörös fonott zsinór, amely a derekán volt, már a nyakán van.

Továbbmegy. Felfedezi egy kis tűzrakás maradványát. Azt hiszi, Jézus csinált tüzet egy olajfatövében. Kiabál: "Hord el magad! Hord el magad"! Mindkét karját kinyújtja, hogy ellökje magától a látomást, amely kínozza. Elfut és ahhoz a sziklához ér, ahol Jézus vért izzadott.

A fény már teljes és jók a látásviszonyok. Júdás nézi Jézus sziklán maradt köpenyét. Jól ismeri. Meg akarja érinteni. Nem meri. Kinyújtja, majd visszahúzza a karját. De a köpeny bűvöletbe ejti. Zokog: "Nem. Nem."... De igen" A Sátánra! Igen. Akarom megérinteni. Nem félek!" Azt mondja, hogy nem fél,

de a foga vacog a borzalomtól; de egy feje felett lévő olajfaág, szél okozta fája, megrémíti, és újra zokog. Végre megragadja a köpenyt és nevet, röhög az örült, a démon nevetésével. Hisztérikus, szaggatott, szomorú nevetés... abba se hagyja, mert így legyőzi félelmét.

"Nem félek téled Krisztus", mondja. Nincs többé félelem, mert Istennek hittelek, erősnek. Most már nem félek téled, mert nem vagy Isten. Szegény, gyenge bolond vagy. Nem tudtad megvédeni magad, nem változtattál porrá, minthogy az árulásomat sem olvastad ki a szívedből. Az én félelmeim!... Micsoda ostobaság! Amikor tegnap este beszéltem veled, azt hittem tudod. Semmit sem tudtál. Semmi vagy. Engedted, hogy eladjanak, eláruljanak, elfogjanak. Ah! Ah!...Komédiás. A sátán erősebb, mint te. Legyőzött! Jövendőmondó. Messiás! Izrael királya! Három évig a rabságodban voltam! A szívem mindig tele volt félelemmel! Hazudoznom kellett, hogy ravaszul megcsaljalak, amikor élvezni akartam az életet. De ha körmönfont hazugságok nélkül loptam és paráználkodtam volna, akkor sem tettél volna velem semmit. Gyáva bolond! Sajnálom, hogy nem tettem veled azt, amit most köpenyeddal teszek, hogy bosszút álljak az időért, amit a rabságodban és félelemben tartottál. Minden felkiáltásnál Júdás harapja és szét akarja tépni a köpenyt. Összegyűri, de amikor újra szétteríti, meglátja a vérfoltokat, amelyek rákenődtek. A dühöngés alábbhagy. Bámulja a foltokat, megérinti, megszagolja... vér. Szétteríti a köpenyt. Jól látható két véres kéz lenyomata, ahogy Jézus letörölte vele az arcát. "Ó..., vér! Vér!... az Ővé...Nem!" Júdás ledobja a köpenyt és körülnéz. A sziklán is, amelyre Jézus támaszkodott, amikor az angyali vigaszt kapta, ... sötét, megszáradt vér. "Itt is! Itt is!... Vér!" Lesüti szemét, hogy ne lássa és megpillantja a vértől ázott füvet. Ezt a vért megnedvesítette a harmat és olyan, mintha éppen most hullott volna. Piros és csillog a napon. "Nem! Nem! Nem! Nem akarom látni, nem tudom nézni a vért! Segítség!" A torkához emeli a kezét, hadonászik, mintha vértengerben fuldokolna. "Vissza! Vissza! Eressz el! Átkozott! Hiszen ez vértenger! Elborítja a földet! A földet! Nincs hely a földön számomra, mert nem tudom nézni a vért, amely beborítja. Káin vagyok az Ártatlan gyilkosa!" Ekkor ébredhetett fel benne az öngyilkosság gondolata.

Júdás arca borzalmas. Nekilődül és rohan az olajfa erdőben. Úgy érzi, mintha vadállatok kergetnék. Visszatér a városba. A köpenyébe burkolózik, szeretné eltakarni a sebeket az arcán. A templom felé veszi útját, de az egyik saroknál szembetalálja magát a csöcselékkel, amely Jézust Pilátushoz vonszolta. Nincs módjában visszavonulni, mert egy másik tömeg hátulról szorítja. Mivel magas termetű, kénytelen látni. És elfogja Jézus tekintetét...

A két szempár egy pillanatra összekapcsolódik., és ez a pillantás!..... Azután Jézus továbbmegy, megkötözve, ütlegek között. Júdás önkívületben hanyatt esik. A tömeg irgalmatlanul átgázol rajta, de ő tudomásul sem veszi. Inkább gázoljon végig rajta az egész világ, semhogy még egyszer lássa azt a pillantást. Mikor a csaholó istengyilkosok elvonultak áldozatukkal, és az út szabad lett, felállt és futott a templom felé. A kapuban majdnem fellökött egy templomört. Több ór odafutott. De ő, mint egy feldühödött bika átrohant rajtuk. Egyik ört, aki meg akarta akadályozni, hogy bejusson a Színhedrin aulájába, torkon ragadta, fojtogatta, ha ugyan nem fojtotta meg, és ledobta a harmadik lépcsőről.

"Nem kell a pénzetek, átkozottak" üvöltötte az aula közepén, ahol előzőleg Jézus volt. Olyan volt Júdás, mint egy pokolból kiűzött démon. Véres, tépett, delíriumban égve, a szája habzott, keze, mint a vadállat mancsa: üvöltött, de a hangja ugatásnak tűnt. - "A pénzetek nem kell, átkozottak" Tönkretettetek. Rávettetek a legnagyobb bűnre. Átkozott vagyok, mint ti! Elárultam az Ártatlan Vért. Vére és az én halálom is rajtatok legyen! Júdás az aula kövezetére pillant és vérfoltokat lát. "Itt is vér?" Mindenütt! Mindenütt az Ő vére! Mennyi vére van az Isten Bárányának, hogy így befödi vele az egész világot és én ontottam ki, ti vettetek rá, átkozottak! Mindörökre átkozottak! Átok ezekre a zsidókra! Átok erre a megbecstelenített templomra! Átkozott legyen az Istengyilkos főpap. Átkozottak a méltatlan papok, hazug doktorok, kép-mutató farizeusok, a kegyetlen júdeaiak, az alávaló írástudók. Átok reám, átkozott legyek! Átkozott! - Tartsátok meg a pénzeteket és fulladjon meg a lelketek a torkotokban, ahogy engem a kötél megfojt" és Kalifás arcába vágta a pénzt és kiáltozva távozott, s pénz pedig csengve szóródott szét a kövön, megsebezve Kalifás száját.

Senki sem meri visszatartani. Kimegy. Futásnak ered. Szerencsétlenségére még kétszer találkozik Jézussal, aki megy és jön Heródestől. Elhagyva a város központját, vaktában a legnyomorúságosabb mellékutakon megy és..,

Odaér az utolsó vacsora házához. Minden zárva van és elhagyatottnak látszik.

Megáll, látja Máriát "Anya" mormolja. Anya!...és bizonytalanul megáll... "Nekem is van anyám! De megöltem egy anya fiát!... Mégis be akarok menni..., hogy újra lássam azt a szobát. Itt nincs vér! Zörög az ajtón. Még egyszer... A háziasszony jön és kinyitja az ajtót, de látva az eltorzult arcú ismeretlen embert, újra be akarja csukni a bejáratot. Júdás vállával szélesre tárja és fellökve a rémült asszonyt, bemegy. Odafut a kis ajtóhoz, amely a cenakulomhoz vezet. Kinyitja, bemegy. A nap besüt a nyitott ablakon. Júdás megkönnyebbülten felsóhajt, előbbre megy. Itt minden csendes és békés. Az edények még mindig ott vannak. Látszik, hogy senki se törődik velük. Asztalhoz kellene ülni, úgy érzi. Megy az asztal felé és nézi, hogy van e bor az amforákban. Van. Két kézzel ragad meg egy amforát és mohón iszik és lehuppan egy ülőhelyre, kezébe támasztja a fejét. Nem is vette észre, hogy éppen Jézus helyére ült és a kehely előtte az Eucharisztia kelyhe. Egy ideig nyugton marad, amíg a sok futás után kissé megnyugszik. Azután felemeli a fejét és ránéz a kehelyre. Most jön rá, hogy hova ült. Felugrik, mint az eszeveszett. De a kehely bűvöletében marad. Még van egy kis vörös bor az alján. A nap belesüt az ezüst kehelybe és mintha meg nyújtaná a folyadékot. "Vér! Vér! Itt is vér! Az Ő vére!..." "Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Vegyétek és igyátok, ez az én vérem. Az újszövetség vére, amely értetek kionttatik..." ó! Én átkozott! Értem már nem ontatik ki, a bűneim bocsánatára. Nincs már hely, ahol Isten Kainja békére lelne! A halálba! A halálba!

Kimegy. Mária előtt találja magát. A szoba ajtajában, ahol Jézus hagyta. Hallotta a zajt és remélte, hogy Jánost találja majd ott. Már órák óta nem látta. Halálsápadt. A szeme a fájdalomtól még inkább a fiáéra hasonlít. Júdás ugyanazzal a szomorú és mindent felismerő pillantással találkozik, amellyel Jézus nézett rá az úton. "Óh!" kiáltja rémülten és a falnak támaszkodik. "Júdás!" *Szólítja Mária, mit szándékozol tenni?*" Ezek Jézus szavai, és ugyanavval a fájdalmas szeretettel mondta. Júdás emlékszik és zokog.

"Júdás" ismétli Mária, "mit tettél? Ennyi szeretetre áruhással feleltél?" Mária hangja reszkető simogatás. Júdás menekülni akar. Mária olyan hangon szól hozzá, amely még a démon is visszatartaná. "Júdás! Júdás! Állj meg. Állj meg! Hallgass rám. Én az Ő nevében mondom neked: Bánd meg a tettedet. Ő megbocsát..." Júdás elmenekült. Mária hangja, megjelenése a kegyelem ütése volt, de számára nem, mert ellenállt a kegyelemnek.

Rohan a vesztébe. Találkozik Jánossal, aki a ház felé fut, hogy magával vigye Máriát. Az ítélet kimondatott. Jézus a Kálvária felé halad. Itt a pillanat, amikor az anyát a fiához kell vezetni. János felismeri Júdást, bár nagyon kevés maradt a szép Júdásból. Te itt vagy? mondja János szemmel látható undorral. Te itt? Átok reád Isten fiának gyilkosa! A Mestert elítélték. Ujjongj, ha tudsz. De félre az útból. Megyek az anyáért. Nehogy az a második áldozatod találkozzon veled, te féreg."

Júdás fut. Fejét köpenye rongyaiba csavarva, csak egy nyílást hagy a szemének. Az emberek örülnek nézik és elkerülik. Olyan is. Kószál a mezőn. A szél időnként kiáltásokat sodor felé, a tömeg üvöltését, amely átkozza Jézust. Valahányszor Júdás ezt hallja, felordít, mint a sakál. Valóban örülnek látszik, mert a fejét a kőfalba verdesi. Talán veszett is, mert amikor akármilyen folyadékot lát, edénybe vagy máshol, üvöltve ordítja: "Vér! Vér! Az Ő vére" Nem tudott inni a patakokból és a forrásokból, vérnek látta. "Vér! Vér! Megfojt! Éget! A tegnapi vére, amelyet adott, tűzzé vált bennem! Átok reám és reád!" Jeruzsálemet körülvevő dombokon le-föl jár, de szemével ellenállhatatlanul a Golgota felé fordul. Kétszer látja, hogyan vonul a menet felfelé. Nézi és ordít.

A menet felér a dombtetőre. Júdást eltakarják az olajfák egy kis domb tetején. Betört ide egy magán területre. Úgy viselkedik, mintha az övé lenne, vagy legalábbis nagyon ismerős. Nem nagyon tisztelhetette a magántulajdont. Egy szakadék szélén kiegyenesedve bámul a Golgota felé. Látja hogyan állítják fel a keresztek, és most fogja fel, hogy Jézus fel van feszítve. Képtelen nézni és hallani, de az örület és a sátán működése úgy láttat és hallat vele mindent, mintha ő is a Kálvária csúcsán lenne. Nézi, nézi, mintha hallucinálna. Vergődik. "Ne! Ne! Ne nézz rám! Ne szólj hozzám. Nem tudom elviselni. Halj meg! Halj meg, átkozott! A halál csukja le a szemed, amelytől úgy félek és az ajkakat, amely megátkoz. De én is megátkozlak. Miért nem mentettél meg." Az arca úgy elferdült, hogy már nem tud nézni. Üvöltő szája két szélén folyik a hab. Megmart arca felduzzadt és elferdült. A haja ragacsos. A nagyon sötét szakálla mellett az arcán erős borosta nőtt. És a szeme forog, kifordul és természetellenesen fénylik.

Valóságos démon. Vörös, len fonott övét, amely háromszorosan éri körül derekát, kioldja. Kipróbálja a teherbírását egy olajfa ágon. Kiválasztja a megfelelő fát. Íme, ez a fa a szakadék fölé hajlik. Felmászik a fára. Az öv egyik végét rákötöti egy erős ágra, amely a szakadék felett mered. A másik végén kész a hurok. Utoljára még a Golgota felé pillant, aztán a hurokba dugja a nyakát. A szakadék szélére ül. Majd nagy lendülettel az ürbe lódítja magát. A kötélen szorítja. Pár percig küszködik. A szeme kifordul, a fulladástól megsötétül, a száját kitérít, a nyakán a vénák megduzzadnak és megfeketednek. Az utolsó görcsökben még egy párat rúg a levegőben, azután nyitott szájából kilóg a sötét szálfás nyelve. Véres szeme nyitva és kidülledt. Szivárvány jelenik meg a magasban. Ő halott. A közelgő vihart jelző szél, hátborzongatóan lóbálja és forgatja. A látomás így fejeződött be. Kívánom, hogy gyorsan elfelejtsem, mert ez borzalmas látomás volt. Írtam 1944. március 31.-én.

Ha Júdás anyám lábához borult volna irgalomért, a Kegyelemmel teljes felemelte volna, mintegy sebesültet!

Jézus szavai:

Borzalmas, de nem nélküli a tanulságot. Sokan azt hiszik, hogy Júdás cselekedete nem nagy dolog, sőt van, aki szerint nélküle nem lett volna megváltás és ez igazolja Isten előtt, helyette akadt volna más gonosztevő, van belőlük bőven. Ez a megjegyzés a könyv egy másik fejezetében szerepel, de mivel idekiváncozik - és csak szemelvényeket fordítok a könyvekből, ideillőnek találtam. A fordító (Én pedig azt mondom, hogy ha a pokol nem lett volna már előbb, megalkottatott volna Júdás számára, még borzalmasabb és örökké tartó, mert minden bűnöstől és elítélttől bűnösebb ő, és számára nem lesz enyhülés mindörökké.)

A lelkiismeret furdalás megmenthette volna, ha ezt bánat követte volna! De ő nem akarta a bánatot. Az első gaztette, az árulás után, még káromolt és átkozott. Ellenállt a kegyelemnek, amely emlékeztetni akarta a véremre, a köpenyemre, tekintetemre, az eucharisztia megalapításának nyomaira, Anyám szavaira. Mindennek ellenállt, akart ellenállni. Mint ahogy akart elárulni és akarta magát megölni. A dolgokban az akarat számít, úgy a jóban, mint a rosszban. Ha nem akarattal bukik el valaki, én megbocsátok. Nos, itt van Péter. Megtagadott. Miért. Maga sem tudta pontosan, miért? Péter rossz? Nem. Az én Péterem nem volt rossz. Szembeszállt a letartóztató bandával, kockáztatta az életét. Azután elmenekült. Nem határozott akarattal tette és ugyanígy tagadott meg, akarat nélkül. Később megállta a helyét élete keresztútján a halálig... a kereszten. Ez az árulás volt emberi természetének utolsó bűne, amelynél a szellem akarata, nem volt jelen, aludt az emberi természet súlya alatt... és mikor magához tért és nem akart a bűnben maradni, azonnal megbocsátottam neki. De Júdás, amikor Anyám szavaiban megérintette a kegyelem, ellenállt. Óh milyen szívesen megbocsátottam volna neki, ha Anyám lába elé veti magát és irgalmat kér. Ő, az irgalmas, felemelte volna, mint egy sebesültet, és a sátán okozta sebeire, könnyeit hullatva, hozzám vezette volna a kereszt lábához és megvédte volna a sátántól, és a tanítványok esetleges bántalmazásától. Vérem legelőször ráhullott volna, a legnagyobb bűnösre. De Júdás nem akarta.

Gondolkodjatok az akarat hatalmán, melynek teljes birtokosai vagytok. Választhatjátok a Mennyek országát vagy a kárhozatot. Júdás a saját lelkének gyilkosa lett, a bűnben való megrögzöttsége miatt.

Ananiásnál végbement kihallgatás után, Jézus a börtönőrökkel maradt. A kegyetlenkedés folytatódott: az ütések kötélen, köpések, csúfolódás, rúgások, haj tépése, mindaddig, amíg egy szolga nem hozta meg a rendelkezést, hogy vezessék **Kaifás házába, ahol az aula közepére vonzolták a nagy "főpappal szembe"**, aki valódi gonosztevőként hatott. Várták, míg a Szenhedrin összegyűlik. Bár nem jelent meg minden tag, a gyűlést elkezdték. Jézus minden vádra hallgatással felelt. Törvénytelen az ülés, állj fel Simon, menjünk, mondja Gamaliel. "Tisztelem a szabályokat, de ez a módszer nem megengedett"... és Gamaliel egyenes, szoborszerű tartással távozik. Egy hozzá hasonló 35 éves férfi követi. Nikodémus és József is elmennek. József az öklével az asztalra üt és kiáltja: "Ettől a perctől az öreg József a Szenhedrin ellensége és Jézus barátja!" Hirtelen távozik, félrelökve egy fiatal írástudót, aki vissza akarja tartani.

Ez mind miattad van, kiabál Jézusra Kaifás. Kaifás otthagyja ülőhelyét és Jézus közelébe megy. Kistermetű, kövér, csúnya. Jézus mellett úgy hat, mint egy nagy béka a virág mellett. Mert Jézus, bár csupa seb az ütésektől, szennyezett kócos, de még mindig nagyon szép és fenséges. Te vagy Krisztus, Isten fia, felelj! "Én vagyok a Krisztus, Isten fia, nem hazudhatok." Kaifás hangja pattog: "Nincs szükség tanukra, a káromlás elhangzott... és megtépi ruháját. Mindnyájan együtt kiáltják: "Bűnös, méltó a halálra!" Megvetéssel és megbotránkozva kivonulnak a teremből és **Jézust a katonák és a csőcselék kénye-kedvére hagyják**, akik leköpdösik, pofozzák, ököllel ütik, haját cibálják. Keze össze van kötve és dobálják, hogy összeverje magát. Elgáncsolják és röhögnek, amikor Jézus összekötött kezével fel akar állni. Így múlnak el órák, amíg a hóhérok is elfáradnak. Jézust sok udvaron keresztül egy zugba vezetik. Jézus átmegy azon az udvaron is, ahol Péter a tűznél melegszik. Nézi, de Péter elkerüli a tekintetét. János már nincs ott. Nem látom; gondolom elment Nikodémussal. Kiadatott a parancs, hogy a foglyot egy törvényesebb kihallgatásra vezessék.

Eljött a pillanat, amikor Péter harmadszor tagadja meg Jézust. "Esküszöm, asszony, nem ismerem őt" Jézus arca csupa szenvedés, a hajnali fényben szürkén sápadt, a szeme mélyen, üvegesen fekszik. A kakas megszólal. Péter összerezzen, el akar menekülni, de szembe találja magát Jézussal, aki végtelen irgalommal néz rá, olyan fájdalmasan és szomorúan, hogy a szívem majd megszakad, mintha attól félnék, hogy az én Jézusom most mindjárt összeroskad és vége lesz. Péter tántorogva kirohan, eltűnik a homályos utcán. Jézust megint az aulába vezetik, de amikor megkapják tőle a már ismert feleletet, halálra ítélik újra és **Pilátushoz vezettetik.**

Pilátus Heródeshez küldi. Ítéljen ő, az ő alattvalója. Ítéletét előre aláírom. Mondjátok meg neki... és most menjetek.

Katonák kísérik: most már csak kövekkel dobálják, nem tudnak hozzáférni.

És íme Heródes udvarában van. Mögötte írástudók és farizeusok, akik szívesen mennek be, mint hamis tanuk. Csak a százados és négy katona kíséri Heródes elé.

A Tetrarka lelép az emelvényes ülőhelyről és járkal Jézus körül, miközben hallgatja az ellenség vádjait. Gúnyosan mosolyog. Megjátssza a részvétet és a tiszteletet. Jézust nem zavarja se a gúnyolódás, se a színészkedés. "Nagy vagy. Tudom. Figyeltelek. - Örültem, Kuza a barátod és Manaen a tanítványod. Én.... tudod az állami gondok.... De egy kívánságom van: nagy kívánság... bocsánatodat kell kérnem.... Jánosról van szó.... a hangja kimért és mindig előttem van. Te szent vagy, aki eltörlöd a világ bűneit. Oldozz fel, Krisztus."

Jézus hallgat és tovább is csak hallgat. A többi kérdésre sem válaszol.

"Bolond vagy? Elvesztetted a hatalmad? A Sátán megakadályozza, hogy beszélj? Talán elhagyott? Azután Heródes rendelkezik. Szolgák futnak oda egy törött lábú kutyát hozva, meg egy vízfejű, hülye lovaszt, emberi söpredéket. A szolgák élvezik a helyzetet. Heródes a csúfolódó és hazug magyaráz: "A kutya Heródiás kedvence, Róma ajándéka. Tegnap eltörte a lábát és most siratja. Parancsold, hogy meggyógyuljon. Tégy csodát." Jézus komolyan néz rá és hallgat. *Megsértettek talán? - Nos itt van ez az ember - bár ember, nem sok különbség van közöttük és a vadállat között. Adj neki ésszt, értelmet... mondja Heródes és kihívóan nevet. Krisztus részéről még szigorúbb pillantás és hallgatás.*

Túl nagy az ellenállás ebben az emberben és a sok csúfolódás megszegyénítette.... Bort hozzatok és nőket! És oldozzátok fel. A köteleket leoldják. Amíg a szolgasereg amforákat és poharakat hoz, táncosnők jönnek be.... semmi sincs rajtuk, mint egy többszínű rojtos szoknya a csípőjükön. Bronzszínű, karsú afrikaiak, kecsesek, mint a fiatal gazellák.... és elkezdik néma, érzéki táncukat: Jézus visszautasítja a poharat és szó nélkül lecsukja a szemét, Heródes udvara neveti a megvetését... *Válaszd, melyiket akarod. Él! Tanulj élni!*

Jézus keresztbefont karral áll, mint egy szobor, szeme lezárva. Még akkor sem mozdul, amikor a szemérmetlen táncosnők hozzáérnek meztelen testükkel.

"Elég. Istenként kezeltelek és nem Istenként viselkedtél. Embernek tekintettelek, de nem hatsz emberként. Bolond vagy. Fehér ruhába öltöztessétek. A Tetrarka az alattvalóját bolondnak nyilvánítja.

Vigyétek Pilátushoz és mondjátok meg neki, hogy mélységes tisztelettel viseltetek Róma iránt. Menjetek."

Jézust pedig újra megkötözik és térdigérő len tunikába megy ki. A vörös len ruha kilátszik alóla. Visszatérnek Pilátushoz.

A megkorbácsolás.

Pilátus csak a megkorbácsolást akarta, de a zsidók Jézus halálát követelték.

Négy katona vezeti Jézust az előcsarnokból az udvarba. Tarka márványkövekkel kirakott udvar, amelynek a közepén magas oszlop áll.

Az oszlopon egy vaskarika olyan magasságban, hogy Jézusnak lábujjhegyen kellett állnia, amikor a kezét csuklójánál a karikához kötötték. Ez a testhelyzet fokozta szenvedését. A római katonák felbéltek két zsidó hóhért, ők maguk pedig közömbösen kockáztak még három újonnan jött katonával.

A pribékek korbácsai hét bőrszíjból álltak. A szíjjak végén ólomgolyókkal. Ritmikusan ütötték Jézus testét, mintha gyakorlatot végeznének. Ütötték a karcsú, elefántcsont színű szegény testet, amely először csíkos lett, mind pirosabb, azután lilás. Az ütésektől felhólyagzott test vérzett minden oldalán. Különösen a mellkasát és a hasát verték, de ütések érték a lábát, kezét, még a fejét is, nehogy a bőr egyetlen foltja is ütés nélkül, ép maradjon. Nincs egyetlen jajszó se. Ha nem tartotta volna a kötél, biztosan elesik. De se nem esik el, se nem sóhajt, csak a feje esik a mellére, mintha elájult volna. Hagyjátok abba! Élve kell megölni, kiáltja az egyik katona gúnyosan. A rómaiaknál nem volt meghatározva az ütés száma.

/ "Fizessetek, ihassunk és felfrissülünk." Majd akasztófát kaptok, de azért az egyik tizedes odadob nekik egy - egy pénzdarabot. Elvégeztétek a kötelességeket, mozaikot csináltatok belőle. Tito, azt mondod, hogy Alekszandra szerelme volt? Akkor most értesíthetjük, hogy kezdjen gyászévet. Oldozzuk fel egy kissé.

Leveszik a köteleket és Jézus a kőre hanyatlik, mint egy halott. Úgy hagyják, de időnként belerúgnak, hogy lássák, lélegzik-e. Csak nem halt meg talán?

Fiatalkézműves, úgy mondták és finom dáma a külseje. Hátával az oszlopnak támasztják. Ott, ahol állt, vértócsa.... A szökőkútnál megtöltötenek egy vödört vízzel és ráloccsantják Jézus fejére. *"Így ni! A virágnak víz kell."* Jézus mélyet sóhajt és fel akar állni; de szeme még csukva van. *"Na, jól van szépségem!"* De Jézus hiába támaszkodik öklével a márványpadlóra, hogy felálljon.

„Felállni! Gyorsan! Gyenge vagy? Itt a frissítő" vigyorog egymásra két katona és alabárdja hegyével eltalálja Jézus arcát a jobb arccsont és az orra között... vérezik. Jézus kinyitja a szemét, körülnéz. A tekintete fátyolos. Ránéz a katonára, aki megsebesítette, törüli a vért a kezével, majd nagy kínnal feláll.

Öltözz fel! Nem illendő így állni. Szégyentelen! Körülötte mindenki nevet. Szó nélkül engedelmeskedik, de ahogy lehajol így összeverve, a sebek felszakadnak. Egyik katona egy rúgással szétszórja a ruhákat, és minden alkalommal, amikor Jézus odamegy, hogy felvegye, tovább rugdossák a ruhát. Jézus kínok között, szó nélkül megy utána a katonák szégyentelen csúfolódása közepette. Végre felöltözhet. Felveszi a fehér ruhát is, amely egy sarokban tiszta maradt, úgy látszik, el akarja rejteni szánalmas piros ruháját, amely még tegnap olyan szép volt, most pedig szennyes, vérfoltos, a Getszemani kertben átélt szenvedések nyomait viseli. A fehér tunika felöltése előtt letörüli a piros ruhával vizes arcát, és így megtisztul a portól és a köpésektől. És a szegény szent arc újra tiszta, csak a kék foltok borítják és a sérülések. Megigazítja összekuszált haját és szakállát, a veleszületett rendszeret eredményeképp. Azután lekuporodik a napon, mert fázik, reszket. Kezdődik a láz a borzongással és a gyengeség, a vérvesztéstől.

Újra megkötözik a kezét A kötél újra bevágódik a megsérült, szinte bőrtelen csuklóba.

"Na és most mit csináljunk? A zsidók királyt akarnak. Adjunk nekik." Egy katona kifut egy ismerős udvarba és friss erdei töviságakkal tér vissza. Az ágak még tavasziasan lágyak, de a tövisek hosszúak és kemények. A tövisből koronát csinálnak, kegyetlen koronát. Háromszor is változtatnak a méreten. A próbák közben a haját tépik, és majdnem kiszúrják Jézus szemét. Szükség van bíborra, jogarra. Az istállóból nádat hoznak, a lomtárból egy vörös, piszkos, rongyos köpenyt és a hátára terítik, a náddal pedig a fejére ütnek, mielőtt a kezébe adják. Hajlongnak előtte és üdvözlik. *"Üdvözlégy zsidók királya"* és pukkadoznak a nevetéstől. A "trón" egy fordított vödör. Jézus mindent hagy. Hagyja, hogy üssék, kigúnyolják, egy szót sem szól... csak nézi őket... és ez a szelíd pillantás olyan kegyetlen fájdalmat okoz

nekem, hogy majd a szívem szakad meg. Egy éles hang félbeszakítja a katonák "működését". A bűnöst Pilátushoz kell vezetni. A bibliából ismert: Pilátus tétovázik, a tömeg őrzője "Feszítsd meg! A vére rajtunk és fiainkon."

János megy Máriáért.

10 óra 30 perc, nagypéntek, 1944. Kapom a belső figyelmeztetést, hogy ez az óra, amikor János Máriához ment. Látom a kedvencet. Még sápadtabb, mint amikor Péterrel Kaifás udvarában volt. Olyan az arca, mint egy vízbefűlté. Fésületlen, szőke szakállá kinőtt és ez még sápadtabbá teszi. Semmi sem maradt meg az édes vidám Jánosból, sem a nyugtalan Jánosból, aki nem sokkal ezelőtt dühös arccal alig tudta magát visszatartani, hogy bántalmazza Júdást. Kopog, a háziasszony beengedi. A kérdésére se felelve, egyenesen az utolsó vacsora termébe megy. Belülről bezárkózik, térdre esik Jézus széke előtt, sír és fájdalmában hívja. Csókolgatja a kelyhet, amely a kezében volt... azután mondja: "Ó, Mindenható segíts! Segítsd, hogy meg tudjam mondani Máriának, az Anyának! Nincs hozzá szívem!... Mégis meg kell neki mondanom! Nekem kell megmondanom, mert magam maradtam!"

Fölkül és gondolkodik. Megéri a serleget, mintha erőt akarna meríteni belőle. Körülnéz.... látja, még a sarokban van a két törölköző, amelyet Jézus a lábmosás után használt. Az egyik Kötényként volt előtte. Megfogja, összehajtja őket, simogatja és megcsókolja. Még ottmaradt, tanácstalanul áll az üres szobában. "Induljunk!" mondja, de nem mozdul, ellenkezőleg..., az asztal felé fordul, fogja a serleget és a kenyeret, amelyből Jézus letört egy darabot, hogy bemártva Júdásnak adja, megcsókolja a két törölközővel együtt a szívéhez szorítja, mint valami relikviát. "Menjünk!", ismétli... és felsóhajt. Kimegy a teremből. "János megjöttél?" Mária az ajtófélfának támaszkodva áll az ajtajában. János felemeli a fejét, kinyitja a száját, szólni akar, de csak két nagy könnycsepp pereg végig az arcán. A fejét lehajtja, szégyelli a gyengeségét. Gyere János. Ne sírj. Te nem sírhatsz. Te mindig szeretted őt és boldogítottad. Ez adjon neked erőt. Mária szavai gátat nyitottak János könnyeinek, és olyan zokogásban tört ki, hogy még a háziasszony is bejött, és a többi asszonyok is. Mária megfogja János kezét, bevonja a szobába, hogy egyedül maradjon vele. János nem ellenkezik. De amikor a fején érzi Mária reszkető kezét, térdre esik, a padlóra helyezi a magával hozott relikviákat és arccal a padlón megfogja Mária ruhája szegélyét, görcsösen az arcához szorítja és zokog: *"Bocsáss meg" Bocsáss meg Anyám!* Mária áll.... egyenesen, egyik kezét a szívére szorítja. Nagyon nyugtalanul és fájdalmas hangon kérdezi: *"Mit kell megbocsátanom szegény fiacskám? Mi van veled?"* János felemeli arcát... nem férfias....szegény, síró kisgyerek.... *Elhagytam! Elmenekültem!* - kiáltja. *Nem védtem! Ó én Mesterem, ó Mester!* - bocsáss meg! *Inkább haltam volna meg, minthogy elhagytam! Anyám! Anyám, ki fog valaha is megszabadítani ettől a lelkiismeret furdalástól?"*

"Nyugodj meg János, Ő megbocsát neked, már meg is bocsátott. Soha nem törődött a gyengeségeiddel. Szeret téged." Mária szaggatottan beszél, mintha nagy kínok gyötörnék. Egyik kezét János fején, a másikat a szívére tartja.

De én tegnap sem fogtam fel a (helyzet) dolgok komolyságát... és aludtam, amikor Ő bátorítást várt a virrasztásunktól. Egyedül hagytam, az én Jézusomat! Azután meg elszöktem, amikor az a szemét jött a hordájával...."

János, ne átkozz. Ne gyűlölj. Hagyd az Atyára az ítéletet. És most hol van a Fiam?"

János arccal újra a földre borul, még jobban zokogva. *"Felelj János, hol van Ő?" "Anyám..., én Anyám..."*

"Elítélték, tudom. De kérdezlek, hol van most?" Mindent megtettem, hogy lásson..., kerestem befolyásos személyt, hogy kegyelmet kapjon, igen..., hogy kevesebbet szenvedjen". János, egy anya iránti részvétből se hazudj. Hiábavaló. Én tudom. Tegnap óta kísérem a szenvedéseiben. Te nem látod. De az Én testemet is ütötték a korbácsok, az Én homlokomba is behatoltak a tövissek, éreztem az ütéseket... Mindent éreztem. De most...nem látom, hogy a Fiamat hol ítélték kereszthalálra..., keresztre..., keresztre!.... *Óh Istenem adj erőt! Látnia kell engem. Nem szabad a saját fájdalammal törődnöm, amíg Ő érzi az övét. Ha már majd... minden befejeződik, engedd, hogy akkor meghaljak, Istenem, ha akarod. De ne most. Miatta ne. Kell, hogy lásson. Menjünk, János.*

Hol van Jézus?

"Pilátus házatól megy. Várja a keresztet, vagy már megy a Golgotára"

Szólj az anyádnak János, meg a többi asszonyoknak. Menjünk. Vedd a kelyhet, a kenyeret és azt a vásznat...bátorítani fog., azután... Egészen a szeméig beburkolózik a köpenyébe, a fátyolt, amely a fején van, a nyaka köré csavarja, nem sír, csak reszket, úgy látszik, mintha nem kapna levegőt, a szája nyitva van. János visszajön. A síró asszonyok kísérik.

Leányaim! Hallgassatok! Segítsetek, hogy ne sírjak! Menjünk. Jánosra támaszkodik, aki úgy vezeti, mint egy vakot.

Mária Valtorta: A látomásom megszűnt 12,30-kor teljesen össze voltam törve és kimerült, annyira, hogy még beszélni sem tudtam, mozdulni se és a szemem sem tudtam kinyitni. Csak szenvedtem. Csak Jézus haldoklását láttam állandóan. 16 órakor, amikor arra gondoltam, ahogyan a szöveget verik Jézus kezébe, láttam a haldoklását, csak a haldoklását. Az utolsó mozdulatokat, ahogy a fejét fordítja, hallottam az utolsó mély sóhajt, és ahogy a száját mozgatta, de mondani már nem tudott semmit; az utolsó kiáltás, ami halálhörgésben fejeződött be és úgy maradt. A szeme lecsukódik, szája félig nyitva. A feje egy pillanatra kiegyenesedik meredt nyakkal, görcsben, azután előre esik, jobbra, a mellére. Semmi mást.

Hogy kissé megvigasztalódjam, leírom Jézus külsejét, amikor Máriától búcsút vett. Az olajlámpa fénye megvilágította az arcát és alkalmam volt szemlélni a legapróbb részletességgel. És most megismétlem. (Az előbbi kötetekben már leírta, de a két utolsóban nem.) /A ford. /

Válláig érő, gyűrűkben végződő haja, középen van elválasztva.. Hullámos, fényes, finomszájú, jól rendezett, vöröses árnyalatú szőke. Homloka nagyon magas, szép és sima, kissé bemélyedt halántékán az erek átlátszanak a nagyon fehér bőrön. Ez a tulajdonság az ilyen hajszíniék sajátossága: az elefánt csontszerűen fehér bőr, olyan finom, hogy a fehér kaméliára emlékeztet és minden érzelmi változást visszatükröz. Bár én Jézust mindig sápadtnak láttam, csak a hároméves palesztinai vándorlás színezte meg egy kissé a bőrét. Mária még fehérebb, de rózsaszínűbb árnyalatú. Jézus orra hosszú és egyenes, csak a szeménél van egy kis hajlata, nagyon szép orr, vékony, jól formált. Szeme árnyalt, gyönyörű, sötét zafír színű. Szemöldöke és szempillája sűrű és hosszú, fényes sötétgesztenye, a végeken aranylóan csillogó. Szája formás, inkább kicsi, mint nagy, anyjához hasonlít, finom, nem túltelt, de nem is keskeny, piros. Foga nagyon fehér, erős, hosszú. Arca keskeny, de nem sovány, ovális, finom arccsontú. A szakálla sűrű, két részre választva végződik, keretezi, de nem fedi be az ajkat és az arc felé rövidül. A száj szögletének magasságában egészen rövid, szinte árnyékszerű, réztónusú. A bajusz is rövid és nem nagyon sűrű, alig érintve a felsőajkat és a száj sarkában végződik. A fül erősen a fejhez simuló, kicsi, szép formájú.

Amikor ilyen szépnek láttam tegnap este... és amikor arra gondolok, hogy milyen volt megkínzottan, együtt érző égő fájdalmat éreztem - és érthetetlen volt számomra az emberek szörnyű kegyetlensége, ilyen elbűvölő és minden megnyilvánulásában tökéletes emberrel szemben. Szemlélttem szép, hosszú, fehér kezét, ahogy Máriát átkarolta... magamban pedig azt mondtam "hamarosan átlukasztják a szegek, Most teljesen egyedül vagyok. Hallgat Jézus, hallgat Mária, hallgat János.

A Pretoriától a Kálváriáig.

Az ítélet elhangzása után Jézus körülbelül fél órát áll az előcsarnok közepén. – Azután Longinus, akire az ítélet végrehajtását bízták, kiadja a rendelkezéseket. Mielőtt Jézust kivezették volna az útra, átadják neki a keresztjét, Longinus szánalommal kevert kíváncsisággal szemlélte Jézust. Egy katonával Jézushoz megy és egy pohárban bort kínál neki. "Jót fog tenni, biztosan szomjas vagy, kint pedig süt a nap és az út hosszú." Jézus feleli: "Isten jutalmazza meg irgalmadat, de ne vondd el magadtól."- "De én egészséges vagyok és erős...Te pedig ... Nem lemondás ez nekem... És különben is...szívesen tenném, hogy felfrissítselek... egy kortyot legalább... ha nem gyűlölöd a pogányokat." Jézus nem utasítja vissza és iszik egy korty italt. A keze nincs megkötve, nincs rajta a köpeny, se a nád a kezében. Az után többet nem iszik, bár az ital jó frissítő a láz ellen, amely már izzik sápadt arcán és kicserepesedett ajkán. "Fogadd el ezt, mézes víz. Erőt ad. Oltja a szomjat .. sajnállok ... igen sajnállok. Nem téged kellett volna megölni a zsidók közül ... Én nem gyűlöllek és azon leszek, hogy csak annyit szenvedj, amennyi elkerülhetetlen."

Jézus nem iszik többet... Valóban szomjas... Szörnyű azoknak a szomjúsága, akik vért vesztek és lázasak... Tudja, hogy italban nincs narkotikum és szívesen inna. DE NEM AKAR KEVESEBBET

SZENVEDNI. De én tudom a belső megvilágosításból, hogy neki többet jelentett a római Longinus részvéte, mint maga a mézes víz.

"Isten viszonzza neked áldással ezt a könyörületet." És még mosolyog is...Szomorú mosoly dagadt szájjal és a megsebesített arccal az orra és a jobb arccsontja között. Megjön a két rablógyilkos is a katonáktól körülveve. Itt az indulás ideje. Longinus kiadja az utolsó parancsokat.

Egy század kettős sort alakít kb. három méternyi távolságban egymástól, és így megy ki a térre, ahol a másik század négyszöget alkot, hogy a tömeg távortartandó legyen. Egy lovascsapat már a kis téren van a parancsnokával. Longinus nyeregbe száll és a helyére megy, tizenegy lovas élére.

Hozzák a keresztet. A rablók keresztje rövidebb. Jézusé sokkal hosszabb. A vertikális gerenda megvan 4 méter. Látom, hogy teljes keresztet visz. A római törvények szerint az elítéltek csak a kereszt horizontális részét, illetve, gerendát vitték a hátukra kötözve /a kinyújtott karhoz/ ...de én Jézusnál egész keresztet látok, teljesen készet. Jézus nyakába akasztják a táblát, a Pilátus diktálta a táblát. Közben elmozdítják a töviskoronát és új sebeket okoznak. A szadista tömeg röhög, szidják.

Minden készen áll, Longinus vezényel. "Első a Názáreti- utána a rablók; mindegyik körül katonák és oldalt is csapatok erősítésül. Jézus három lépcsőn jön le az előcsarnokból a térre. Látszik rajta, hogy nagyon gyenge. A kereszt nyomja a vállán a sebeket, útban van a nyakában lógó tábla. A kereszt vertikális, gerendája akad a lépcsőkön. A zsidók nevetik tétova járását, szinte tántorog. A katonáknak kiabálják: "Lökjétek meg, hadd essen el!" De a katonák azt teszik, amit tenniük kell. Longinus szeretne mindent hamar elvégezni, és a rövidebb utat választja. Abban sem biztos, hogy az elítélt kitart a Golgotáig. A zsidók ordítottak és a hosszabb utat követelik. Longinus látszólag eleget tesz nekik, de egy megfelelő fordulatnál rátér a rövidebb útra.

Jézus lihegve megy. Az út minden mélyedése verem remegő lábának, sebesült vállának kín, töviskoronás fejét, égeti a nap, nyomja a fáradság, a láz és a forróság. Kínozza még a fény és az üvöltés is körülötte. Időről-időre becsukja a szemét, de vigyázni kell az út köveire és a lyukakra, mert ha a kereszt megmozdul, mélyíti a sebeket, és fokozza a fájdalokat. A zsidók most a katonák miatt nem juthatnak közvetlen közelébe, de a kövek még eléri és a botütés is a szűk fordulónál. Az utca egyenetlen. Sok helyen lépcső van kéthárom is. A katonák védik, ahogy tudják, de a sok szűk úton maguk is többször akaratlanul meglökik hosszú kopjájukkal.

Jézus lélegzése elnehezül. A vérrel keveredett izzadság, végigfolyik az arcán. A por belepi az izzadt, véres arcot. Az erős szél viszi a port és a szemetet az arcába és a szemébe. A Bírószági kapunál majdnem elesik. Egy katona tartja meg, a tömeg pedig ordít és röhög: "Hagyjátok! Ő mondta mindenkinek "álljatok talpra", Most Ő álljon fel..." Egy patak ingadozó hídján kell átmenni. Újabb alkalom a bántalmazásokra: repülnek a kövek.

A kálvária domb. Jézusnak nem könnyű feljutni a vérizzadás és a megkorbácsolás után a keresztterhével - az óriási kereszt szörnyű terhével. **Megcsúszik egy kövön, a bal térdére esik.** A tömeg ordít a gyönyörűségtől. Sikerül felállnia. Folytatja az utat meggömbölvé, lihegve, a túlterheléstől és a láztól. **A nyakába akasztott tábla akadályozza a látásban, és a hosszú ruhája a járásban. Újra megbotlik és két térdre esik.** Megsebesíti magát ott, ahol már úgy is csupa seb, a kereszt pedig kicsúszik a kezéből és esés közben megüti a hátát. Fel kell emelnie a keresztet és nagy kinnal újra a vállára venni. Most látszott a kereszt okozta nagy seb a jobb vállán. (Proff.Ferri állítja, hogy ez a seb is bizonyítja, hogy Jézus egész keresztet vitt, a Sindonon látszik a seb.)

A csőcselék még tapsol is örömeiben. Egész Jeruzsálem - kevés kivétellel csőcselék volt azon a napon. A város szinte kiürült, mindenki a menetben volt. A katonák siettetik Jézust... de hiába... Jézus járása lassul. Tántorogva megy a két katonasor között. A papok és írástudók is gúnyolják. Longinus, aki néha visszanez, megkönyörül és pár perc pihenést vezényel. A tömeg azonban olyan támadó, hogy a százados erőszakot alkalmaztat és visszaszorítja a gyáva tömeget a lándzsák... menekülnek. Egy leomlott fal mögöl előjön egy csapat poros, rongyos pásztor. Magukhoz vonzzák Mesterük tekintetét. Ő megfordítja fejét... pillantását rájuk szegezi, mintha angyalok lennének, úgy tűnik, mintha a pásztorok sírása és részvéte megerősítené és rájuk mosolyog... Indulást rendelnek el.. Jézus előttük megy és hallja

keserves sírásukat. Arcát újra feléjük fordítja és rájuk mosolyog... Bátorítás... tíz ember... egy kis pihenés az izzó hőségben... **És újra (elesik) harmadszor... elesik, nem botlásból, hanem a gyengeségtől és a pillanatnyi szív működési zavartól.** Sokáig marad elterülve, arcát a kövekbe ütve, a kereszt alatt fekszik a porban. A katonák fel akarják emelni, de mivel halottnak látszik, jelentik a kapitánynak. Mialatt a katonák elmentek és visszatértek, Jézus magához tér. A katonák segítségével lábra áll, de teljesen kimerült. "A keresztben haljon meg, ne így!" ordítja a tömeg. Longinus is fél, hogy Jézus még az úton meghal, ezért utat változtat, a serpentinre tér át, amely nem meredek. Így a zsidóknak bosszúságot okozott, azoknak, akik már előrefutottak izzadva a bozót között, bukdácsolva, nem törődve a sérüléseikkel, csak hogy el ne veszítsenek egy pillanatot se az élvezetből, hogy láthassák a megkínzott Krisztus szenvedését, hogy hallhassák sóhajait és láthassák fájdalmas tekintetét. Most, hogy utat változtattak, hiábavalóvá vált az előrerohanásuk. Az új úton személyek mennek, akik nem hasonlítottak a méltatlan, megszállott csöcselékhez és papjaikhoz. Jobbára asszonyok voltak, fátyollal takarva és egy kisebb csoport férfi. Amikor Jézus az asszonyokhoz ér, mély meghajlással üdvözlök, azután ők is mennek előre. A katonák vissza akarják őket szorítani a kopjájikkal, de az egyik asszony felemeli egy pillanatra a fátyolát és amikor a katona látja, hogy ki, rendelkezik, hogy engedjék előre. Nem lehetett akárki, ha Longinus segédje meghajolt előtte. Letérdelnek sírva Jézus lábához, míg Ő lihegve megáll... és volt még ereje, hogy rájuk mosolyogjon. Az egyik asszony italt kínál Jézusnak. Visszautasítja. Nem is lenne ereje inni. **Egy asszony fehér vásznat vesz elő és nyújtja a Megváltónak.** Elfogadja. És mivel csak egyik kezével tudja az arcához emelni, az irgalmas asszony segít neki, vigyázva, hogy meg ne lökje a tövist. Jézus rányomja a tiszta kendőt szegény, elkínzott arcára és rajta tartja egy ideig, mintha erőt merítene belőle. **Azután visszaadja és mondja: "Köszönöm Johanna, köszönöm Nike (Veronika), Sára... Marcella... Eliza Lídia... Anna... Valéria, és te... De ne sírjatok miattam... Jeruzsálem leányai. hanem a bűneiteket sirassátok és a város bűneit. Adj hálát... Johanna, hogy nincs már gyermeked... Látod... az Isten irgalma, ha nincs gyermeketek. Ti anyák..., sirassátok a gyerekeiteket, mert az istengyilkosok miatt, nem múlik el ez az óra büntetés nélkül. És milyen büntetés, ha ilyen az ártatlannak, mert mondom nektek, az lesz a boldog, akit előbb temetnek el a romok. Megáldlak benneteket... menjetek haza és imádkozzatok értem. Johanna, vezesd el őket innen. És az asszonyok hangos sírása és a zsidó átkozódások közepette, Jézus ismét elindul.**

Jézus újra izzadságban fürdik. Azon a vihart ígérő napon, a hőség perzselő. Iszonyatosan szenvedhetett a megkorbácsolt test a ruha alatt, az izzó napon... De Ő egy jajsztót sem hallatott. Most ezen az úton nincsenek a lába alatt a guruló kövek, mégis csak húzza a lábát és tántorog. A katonák úgy gondolták, hogy könnyebb lesz neki, ha kötelet kötnek a derekára... az majd tartja..., de ez nem könnyítette meg a terhet, ellenkezőleg, a kötélen mozgatta a keresztet a hátán és a tövisbebe ütődve, valósággal vérrel tetoválta a homlokát. Azonkívül felnyitotta a derekán lévő sebeket és a dereka körül véres öv rajzolódott ki a fehér tunikán. A serpentinén most meredekebb út következett. Itt az út azon részén, amely M betűvel van jelölve, vár Mária Jánossal. Mária a dombnak támaszkodva, kissé védve van a naptól. Áll... de már teljesen kimerült. Liheg és sápadt, mint a halott. János mély részvétellel szemléli. Az ő arca is színtelen., szürke, mint a föld. Szőke haja kócos, szeme karikás, arca beesett. A többi asszony: Marin Alfe, Zebedeus felesége, Zsuzsanna és Káne, a ház úrnője, ahol az utolsó vacsora volt és még mások, akiket még nem ismerek... mind az út közepén állnak és várják a megváltót. Amikor meglátják Longinust, futva értesítik Máriát. Mária kiszakítja magát János karjából és elszántan az út közepére áll. Mély fájdalmában fenséges jelenség. Csak akkor áll félre, amikor Longinus odaér, aki a nyereg magasságából nézi a sápadt asszonyt és szőke kísérőjét, az égszínké, szelídszemű Jánost. A fejével int, amikor elmegy mellettük a kíséretével. Mária a gyalogos katonák közé igyekszik, de azok is idegesek a melegtől és sietnek, odébb akarják lökni a kopjájukkal: Repülnek a kövek. A zsidók protestálnak a részvét és az asszonyok miatti lelassulás ellen. Kiabálnak, gyalázkodnak. Longinus megáll, és éppen intézkedni akar, hogy elzavarják a csaholókat, amikor megpillantja az embert a kocsiba fogott szamarával - Cirenei Simont. Magához inti. Longinus látja, hogy erős és megfelel a célnak. A Cirenei kénytelen odamenni. "Látod azt az embert?" Kérde beszéd közben megfordulva és Jézusra mutatva - látja Máriát, aki kéri a katonákat, hogy engedjék átmenni. Megsajnálja és rájuk kiált: "Engedjétek az asszonyt." Azután újra Cireneihez fordul: Nem tud tovább menni ilyen súly alatt. Te erős vagy, fogd a keresztet és vidd fel helyette a csúcsig." Nem tehetem... a szamaram csökönyös és a gyerekeim nem tudnak vele bánni." De Longinus: "Menj, ha nem akarsz elveszíteni a szamaradat és nem

akarsz hús korbácsütést büntetésül." Cirenei nem ellenkezik tovább, megy Jézus felé. Éppen akkor ér oda, amikor meglátja Anyját, aki felé közeledik, és velőtrázó sikollyal kiáltja "Mama"! Ez az első kiáltása, mióta kínozzák és egész eddigi szenvedését visszhangozza: a lelkit, a testit, az erkölcsit. Ez a gyermek átható, fájdalmas, halálos kiáltása, a gyermeké, aki azt hiszi, hogy csak az anyja megnyugtató csókja üzheti el a gonoszokat, gonosz szellemeket, az ő ölelésében, a halál is könnyebb lesz.

Mária szívére szorítja kezét, mintha kard ütötte volna át. De azután magához térve meggyorsítja lépteit és kitért karral megy megkínzott gyermekéhez "Fiam" sikoltja olyan szívbemarkolóan, hogy csak egy hiéna szíve maradhat közömbös ilyen rettenetes fájdalommal szemben. A rómaiakon is az együttérzés jelei láthatók... bár ők a fegyver emberei és nem új nekik az öldöklés... de a szó "Mama!" és "Fiam!" mindig kiváltják az emberekből a részvétet, ha valaki nem hiéna... vadállat. A Cireneit is előnti az együttérzés hulláma... és mivel látja, hogy Mária ölelésének útját állja a kereszt, mert kitért karja lehanyatlik - és csak néz Jézusára... szenvedő mosolyával bátorítani szeretné, és reszkető ajakkal folytatja magába a sírást, Ő pedig a kereszt alatt megdőbölve szeretné feljebb emelni a fejét, szeretne anyjára mosolyogni, és kicserepedett, sebzett, dagadt ajkával csókot küldeni neki. Simon odasiet, hogy elvegye tőle a keresztet egy atya gyengédségével, hogy hozzá ne érjen a tövissekhez, hogy ne okozzon neki új sebeket.

De Mária mégse csókolhatja meg gyermekét...

Ezen a szétépett húson a legkisebb érintés is kín lenne...Mária ezt nem akarja... és a legszentebb érzés mindig szemérmes, itt pedig csak kíváncsiság van és ...még inkább kigúnyolás.

A menetet a megdühödött tömeg ismét elindítja. Máriát csúfolódva a hegynek lökik. Most Cirenei Simon viszi a keresztet. Jézus szabadabban jár, de gyakran a szívére teszi a kezét... egy sérülés van ott a mellkasán. Most, hogy nincs megkötözve a keze, félretolja a haját, amely eddig az arcába esett ragadósan a vértől és az izzadságtól. Most éri a levegő az arcát, amely az ütésektől búzavirággé. Mária az asszonyokkal rézsút vág át a csúcs felé, maga ellen idézve a kannibálok szidását. Most, hogy Jézus szabad a keresztől, a menet gyorsabban halad, és hamarosan eléri a szerpentin utolsó gyűrűjét. Már közel vannak a csúcshoz, ahol az üvöltő tömeg összezsúfolódott. Longinus megáll. Kiadja a parancsot, hogy mindenkit kergessenek el, aki a csúcson van. Egy félszázadnyi csapat végrehajtja irgalom nélkül a parancsot. Karddal, kopjával lökdösik vissza a vérszomjas tömeget. A kard és a botütések megtisztítják a terepet. A zsidók rohannak lefelé. Szeretnének lejjebb helyet találni, de a már ittlévők nem engedik őket. Nagy verekedés támad a helyért. Olyanok, mint az örültek. A Kálvária szabálytalan trapéz alakú. A hegy félmagasságában teljesen meredek.

A közvetlen csúcs kis területén már el van készítve a három vájat a keresztnek, földdel és kövekkel megerősítve. Több lyuk van ott kiásva, de amelyikre pillanatnyilag nincs szükség, azt kövekkel töltik meg és szükség esetén kiüresítik. A katonák elintézik a marakodókat, meggyőző kopjaütésekkel, hogy a menet akadálytalanul tehesse meg az út utolsó részét. Míg mindez történik, látom Máriát és a négy asszonyt, akiket már előbb említettem. A többi elvonult. Látom Johannát és az öreg Elizát és még párat, akiket eddig nem láttam. Mária és az asszonyok mögött látok még férfiakat és egy csoport pásztorot. A pásztorok jól harcoltak a tömeg ellen félkört alkotva. Erősek voltak, nagy bunkósbotokkal felfegyverkezve, a bátorság nem hiányzott. A zsidók ökölbe szorított kézzel csak szitkozódni mertek. az egész város itt van. Minden szeretet és minden gyűlölet. Az elítéltek középen álltak, várva, hogy végrehajtsák az előkészület műveleteit. A zsidók Máriával ellentétes oldalon álltak. A leggyalázatosabb kifejezésekkel illeték őt. Longinus leszállt a lóról, megfordult, meglátta Máriát és elrendelte, hogy hajtsák el az ordítókat. Az elítéltek mögött lévő katonák, elűzték a csürhét, amely egymást gázolva menekült.

A százados a csúcs felé tartott. Johanna, Kuza elébe ment és megállította. Egy korsót és egy pénzes zacskót nyújtott át neki, majd sírva visszament a többiekhez. Jézus még egyszer Mária közelébe jut. Az anya magához szorítja a palástját, hogy visszatartsa a zokogását. A bírók nézik, nevetnek és gúnyolódnak. János, a szelíd János, megfordult és kemény tekintettel nézte őket ... és ha nem kellett volna karjával Máriát támogatnia, megszorongatta volna egy pár gyáva alaknak a torkát.

Amikor az elítélteket a végzetes helyre állították, a katonák körülvették a területet három oldalról. Csak a meredek oldal maradt üres. A százados elparancsolja a Cireneit, és ő is elmegy, de csak odébb, megállva Jézusnál, hogy megossa vele a tömeg támadását. A két rabló ledobja a keresztjét a földre és átkozódik. Jézus hallgat: A fájdalmas út befejeződött.

A keresztre szegezés.

Négy erős ember - kinézésük szerint zsidók lehetnek, akik nyilván jobban megérdemelnék a keresztet, mint az elítéltek, - ugyanabba a kategóriába tartozhatnak, mint az ostorozók, - egy mellékútról, a kivégzés helyére jöttek. Az öltözetük rövid, ujjatlan tunika. A kezükben szögek, kalapács és kötél, melyeket gúnyolódva mutatnak a három elítéltnak. A tömeg hangulata kegyetlen örültek forrongása. A százados egy korsót nyújt Jézusnak, amelyben fájdalomcsillapító-szerrel kevert bor van. Jézus visszautasítja. A két rabló sokat iszik belőle.

Az elítélteknek le kell vetkőzniük. A két rablógyilkos szégyenkezés nélkül megteszi. Sőt avval szórakoznak, hogy obszcén mozdulatokat tesznek a tömeg és a papok felé.

A hóhérok három rongyot nyújtanak az elítélteknek, hogy csavarják a csípőjük köré. A rablók a legszörnyűbb káromkodásokkal teszik. Jézus nagy fájdalmai miatt csak lassan vetkőzik, nem fogadja el a rongyot. Talán azt hiszi, hogy magán tarthatja rövid alsóját, amely a korbácsolásnál rajta volt. De amikor azt is levetni kényszerül, a kezét nyújtja a rongy után, hogy eltakarja meztelenségét. Ez már valóban maga a megsemmisülés, hogy egy gonosztevőtől kell egy rongyot kérnie.

De Mária - látva a helyzetet, a sötét palást alól levette a fejről, a fehér vásznat, Jánossal Longinushoz küldte, a fia részére. A százados, mikor látta, hogy Jézus teljesen le fog vetkőzni - a tömegnek háttal állva és így megmutatva összevert és sok sebből vérző hátát, - odanyújtotta neki a tiszta vásznat. Jézus ráismert. Többszörösen körülcsavarta vele csípőjét és erősen megkötötte hogy le ne essen... és a vászonra, amelyet eddig könnyek mostak, ráhullottak az első vércseppek a felnyílt sebekből. A melle, karja, lába össze volt verve korbáccsal. A máj területén óriási kék folt. A diafragma érzékeny területén erős ütésnyom. A térdek összezúzva az ismételt esésektől, amely már az elfogásnál elkezdődött és a kálvárián fejeződött be. Különösen a jobb térd nagyon szétroncsolt.... A tömeg kórusban csúfolja zsoltártónusban énekelve.

A rablókat a kereszthez kötötték és a keresztekhez viszik a megfelelő kiüresített lyukakhoz. Átkozódtak, káromkodtak, káromolták Istent, a törvényt, a rómaiakat, zsidókat. Jézuson a sor, Ő szelíden kinyújtózik a fán, fejét engedelmesen oda helyezi, ahová mondják. Karját kiterjeszti, lábát kinyújtja. Hosszú, karcsú testét kiemeli a sötét fa és a sárga föld. Két hóhér a mellére ül, hogy szilárdan tartsák. El tudom képzelni, milyen fájdalmat és nyomást kellett elviselnie, ilyen teher alatt. A harmadik a jobb kar könyökét beilleszti az előre kivált lyukba. A negyediknek már a kezében vannak a háromszögletű, éles hegyben végződő szegek. A hóhér Jézus kezére illeszti a szöveget, felemeli a kalapácsot és rámeri az első ütést. Jézus a borzalmas fájdalomra élesen feljajdult, görcsberándult, szeme, amely előbb csukva volt - kimeredt és elborították a könnyek. Szörnyű fájdalmat érezhetett.... A behatoló szög széttépte az izmokat, ereket, idegeket és a csontba hatolt...

Mária elkínzotta gyermeke kiáltására, halálos sikollyal felzokog, meghajol, mint, akit összetörtek és két kezét fejére szorítja. Jézus nem kiált többet, hogy ne kínozza anyját, de a jól irányzott, durva ütések a vasra, hallatszanak ...és ezek alatt az ütések alatt egy élő emberi test van. Következne a bal keze. Az előre kifűrt lyuk nem felel meg, a csukló távolságának. Kötelet kötnek tehát a bal csuklóra és addig húzzák, míg ki nem ficamodig, a szöveteket és izmokat eltépik, nem is beszélve a bőrről, amelyet a kötél már előbb átvágott.

A másik kéz is reflexszerűen szenvedett, mert húzódott és a seb a szög körül kiszélesedett egészen a pulzus közeléig. Végül is odaverték a szöveget, ahova tudták, a tenyér közepébe.

Itt a szög könnyebben áthatolt, de idegközpontot tör át és megbénítja az ujjakat. Jézus nem kiált többé, csak elfojtott jajgatás van összeszorított ajkai mögött, de a fájdalom könnyei a fáról, a földre hullnak.

Következik a láb. A kereszt aljától kb. két méterre kis ék van, alig elég az egyik lábnak. Erre helyezik a lábakat, hogy lássák, megfelel-e a mérték. De mivel az ék túl alacsonyan van és nincs támasztéka, meghúzzák a szegény agyonkínzott bokáját. A durva fa felsérti a sebeket, megakad rajta a tövisszörű, tépi a haját és úgy látszik le fog esni. Az egyik hóhér végül is az öklével üti helyre...

Akik a mellkasán ültek eddig, most a térdére ülnek. A láb szögei kétszer olyan hosszúak és vastagok, mint a kézbe vertek.

A lábfej ízületeit egy szöggel akarják a fához szegezni, de a láb elmozdul a szeg rezgése következtében, és mivel túl lágy szövetekbe hatolt, ki kell húzni. És ütök, ütök, ütök... Csak a kegyetlen kalapácsütések hallatszanak ...semmi más, mert az egész Kálvária szem és fül, minden kint okozó zajt, meg akarnak hallani és átélni, mert ez öröm nekik.

A vas éles zaja és a visszafojtott jajgatáshoz, Mária zokogásának hangja vegyül. Minden ütés Őt is érte, a vértanú anyát. Közel áll a teljes összeroppanáshoz. A keresztreszegezés borzalmas. (Egy keresztért, a kereszték tömege a zsidó háború alatt, Jeruzsálem körül, az Istengyilkosok kérése teljesült...A "Vére a fiaiokon". - A ford.) Most a keresztet a megásott gödörig húzzák az egyenetlen talajon és rázkódik a szerencsétlen felfeszített. Fölemelik a keresztet, amely kétszer kicsúszik a hóhérok kezéből és leesik a jobb sarkára. Ennyi szenvedés már leírhatatlan. Végre bele esik a kiásott gödörbe, de mivel nincs semmivel se megtámasztva, billeg, ingadozik és állandóan rázza a három szögre akasztott testet.

A test egész súlya előre esik, lefelé..., a sebek kitágulnak, különösen a balkéz sebe. A lábból is ömlik a vér végig a lábujjakon a fára és a földre. A kézből pedig végig a karon a könyökig, a hónaljtól a derékig. A kereszt ingadozásával a tövisek mélyebben befűródnek a nyakszirtbe és a homlokba. Végre a keresztet rögzítik és nincs többé más kín, mint felakasztva, felszegezve lenni három szegen.

Felemelik a rablógyilkosok keresztjeit is. Szörnyen ordítanak, mert vágja a csuklóikat a kötél. A kezük megfeketedik és megdagad. Jézus hallgat. De nem hallgat a tömeg. Ellenkezőleg... Újra kezdődik a pokoli lárma. A Golgota csúcsán van most a trófea az őrséggel. Katonák sora veszi körül, a csúcsot. A körön belül tíz katona kockával dönti el, kié legyen az elítélt ruhája. Egyenesen áll, Jézus és a jobb lator között, Longinus. Úgy tűnik, hogy díszőrség áll a szenvedések Királya mellett. A század másik fele balra lejjebb van, pihen és a rendelkezést várja. A katonák közönyösek. Longinus azonban figyel, érdeklődik és véleményt alkot. Összehasonlítja a felfeszítetteket, különösen Krisztust, a nézők seregével. Éles tekintete a legapróbb részleteket is megfigyeli. Zavarja a nap. A nap valóban nagyon különösen süt. Sárgás-vörös, olyan, mintha tűzvész fénye sugározná a távoli júdeai hegyek mögül. Így szemlélődve, észreveszi Máriát, egészen a meredély szélén. Arcát a fia felé emeli. Odaszólít egy katonát és üzeni Máriának: "Ha fel akar jönni ide a fiúval, aki kíséri, jöjjön" Kísérd ide és segíts neki!"

És Mária Jánossal, akiről azt hiszi, hogy fia, felmegy a sziklába vajt lépcsőkön - a katonák kordonján keresztül - a kereszt lábához. Mária úgy helyezkedik el, hogy lássa Jézusát. A tömeg a legszégyenteljesebb sértésekkel fogadja. A káromlásukkal a fiával azonosítják. De Ő reszkető halvány ajkával és szívet megindító mosolyával, csak vigasztalni akar. A közönséges emberek, papok, írástudók, saduceusok és a hozzájuk hasonlóak, szórakozni akarnak, fel és lemennek az utakon, és amíg a csúcs alatt mennek a tisztáson, istenkáromló szidalmakat szórnak a haldokló felé. Minden durvaság, elvetemültség, gyűlölet és eszeveszetség képviselve van, a pokoli szennyet okádó szájukban, minden, amire aljas ember képes. Legdühöttebbek a Templom tagjai, a farizeusok támogatásával. Kórusban ordítják: "*Gyere le a keresztről és hinni fogunk neked...Te örült! Nézd csak Izrael híres Templomát. Sérthetetlen, szilárdan áll, Te pedig haldokolsz. Villámmal sújts agyon bennünket, ha Isten vagy, nem félünk tőled, köpünk rád!*"

A katonák: Mentsd meg magad hát! Változtasd porrá ezeket a szemetek szemetjét! Semmire kelők országa, zsidók, söpredék. Tedd meg! Róma isteníteni fog!"

A papok és a hozzájuk hasonlóak, köveket dobálnak és gúnyolják a virágvasárnapot. Egyik ezt kiáltja: "*Ne rongáld a keresztet, a követőidnek szüksége lesz rá. Jehovára esküszöm, a híveid légiói fognak így meghalni!*" *Az első lesz köztük Lázár, meglátjuk, feltámasztod-e! Nos, itt van Mária! Mártával. Kérdezzük meg- "Hol van Lázár? A palotában?"* És míg az ijedt asszonyok a pásztorok mögé menekülnek, Mária Magdolna eléjük áll és szól - "*Hát csak menjetek oda. Római katonákat fogtok találni a palotában, és ötszáz felfegyverzett hazámfíát, akik majd kiherélnek benneteket, mint a vén kecskéket, hogy örölő rabszolgák étele legyetek.*"

"Szentelen! Így beszélsz a papokkal?" - Magdolna "Ti szentségtörő szörnyetegek! Átkozottak! A hátatokon látom a pokol tüzének nyelvét."- Az idősebbek megfordultak, valóban megijedtek, Magdolna olyan határozottsággal támadt rájuk, de nincsenek is lángok a vállukon, a derekuknak szegeződnek a római kopják. Longinus odarendelte a félszázad pihenő katonáját, hogy lépjenek akcióba, szurkáljanak a vastagjába a csaholóknak, akik ordítva menekültek, a katonák pedig elzárták a két út bejáratát, hogy a kis teret megvédjék. A zsidók átkozódnak, de Róma az erősebb. Magdolna leereszti a fátylát - amelyet felemelt volt, amikor a gyalázkodókra támadt - és visszament a helyére. A többi asszony csatlakozott hozzá. A bal lator azonban tovább gyalázkodik a keresztjén. Teljesen azonosul az őrjöngő tömeggel. A jobboldali, akinek a közelébe Mária áll, állandóan Őt nézi, sír és mormolva mondja "Anyám", és haragosan leinti átkozódó társát.

Jézus hallgat. Nehezen lélegzik kínos testhelyzete, a láz és szívdzavarok miatt, amely a kegyetlen ostromlás, és az Olajfák hegyén való vérvesztés eredménye volt. Valamilyen könnyebbülést keres. A test súlya nyomja a lábát és feszíti a kezét. A görcs már kezdi a lábát fogni. Az izmok rángatózása a jele, de ugyanúgy reszket a keze is a túlfeszítettségtől. A keze fejében már nincs vérkeringés, mert magasan van, és a vér alig ér a pulzusig, a szög ütötte sebeken pedig kicsepeg. A bal kézfej már hullaszerű, mozdulatlan, az ujjak befelé görbülnek. A fájdalmát leginkább a lábujjak fejezik ki, talán mert az idegek kevésbé sérültek, le-föl mozognak.

A felsőtest mozgása-légzése gyors, de nem mély. A mellkas nagyon széles és magas, mert ez a test tökéletes volt, most természetellenesen kitágult, a helyzet és a valószínű tüdővíz képződés miatt, ez pedig nem segíti a légzést, így az egész alsó-hasi rész, segíti a diafragma mozgását, amely mindjobban paralizálódik. A vérhullámok és a fulladás percről percre fokozódik, amelyet a kék szín és az ajak láz okozta vörössége, gyulladás mutatója. A nyak vöröseslila duzzadása egészen az arcig terjed, a fül és a halánték felé. Az orr színtelen, a szem mély gödrökbe süllyed.

A bal borda hajlat alatt, ütés nyoma látszik, amely a szív végződésétől indul ki. Időről-időre a diafragma erősen rángatózik a belső görcstől, a bőr ilyenkor megfeszül teljesen, amennyiben van még minek megfeszülnie ezen a szegény, agyongyötört, haldokló testen.

Az arc már olyan, amilyenek a turini leplen látható (a Sindonon), elferdült, dagadt orral, a jobb szem majdnem csukottan dagadt. A szája viszont nyitott a felsőajkon lévő seb miatt, amely már megkeményedett. Szomjúság, a vérvesztés, a láz és a nap miatt. Olyan erős ez a szomj, hogy szinte öntudatlanul a saját lepergő izzadságával, könnyeivel és vérével nedvesíti meg a nyelvét. A tövis nem engedik, hogy a fejét a fának támassza és segítsen a függő súlyon. A dereka és az egész hátgerinc kifelé hajlik a medencecsonttól felfelé. A test előrehajlik. A zsidók, akiket kiszorítottak a belső területről, nem szüntetik meg a támadást és jó társalanyra találnak a baloldali latorban. A másik viszont mindnagyobb részvétellel szemléli az Anyát és sír. Úgy szeretnék anyámtól bocsánatot kérni, akit megölt a neki okozott fájdalmakkal. Bűnös vagyok. Ki bocsátja meg nekem. Anyám, a Te haldokló fiad nevében könyörögj értem. Az anya felemeli egy pillanatra fájdalomba merevedett arcát, és ránéz arra, aki anyja emlékére megbánást érez, és megsimogatja őt galambtekintetével.

Dizmas még jobban sír. A tömeg természetesen kigúnyolja. "Fogadd Őt anyádnak. Így legalább két gonosztevő fiad lesz. Jézus most szólal meg először: "Atyám, bocsáss meg nekik..." Ez az imasóhaj, minden félelmet elűz Dizmasban. Most már rá mer nézni, Jézusra és kéri: "Uram emlékezz meg rólam, ha országodban leszel. Irgalmazz nekem és adj békét abban a másik országban. Egyszer hallottalak, hogy beszéltél, de én bolond, nem fogadtam be tanításodat. Most sajnálom. És bánom bűneimet itt előtted. A Magasságbeli fia előtt. Hiszem, hogy Istentől vagy, hiszek hatalmadban, az irgalmadban. Krisztus bocsáss meg nekem, Anyád és legszentebb Atyád nevében." Jézus odafordul és mély irgalommal néz rá és még egy csodálatos mosoly is megjelenik a szegény, elkínzott ajkon. Így szól: "Mondom neked: velem leszel ma a mennyekben." A magába szállt lator megnyugszik, és mivel nem tudja már az imákat gyermekkorából, ezt ismétli: "Názáreti Jézus, a zsidók királya, irgalmazz nekem! Hiszek a Te istenségedben." A másik pedig folytatja káromlását.

Az ég mindjobban elsötétül. A felhők már nem engedik át a napsugarakat, ellenkezőleg, ólomszínű felhőrétegek gyülekeznek, fehér, fehér és zöldes színűvel keveredve. Időnként hideg szél

söpör végig a földön, majd ismét eláll. Viharelőtti csend, halott fülledtség. Az előbbi élénk fény, zöldre változik, és furcsa reflex tükröződik vissza az arcokon. A zsidók, akik általában barna bőrű és hajúak, most olyan szürkék, mint a vízbefúltak.

Jézus sápadtsága a feloszlásra emlékeztet, olyan, mintha máris halott lenne. A feje a mellére hajlik. Ereje gyorsan fogy. A láztól ég, de reszket, és a gyengeségében azt a nevet mormolja, amelyet a szíve mélyén már kimondott: *"Mama! Mama!"* Lassan mormolja, mintha már lassú delíriumba lenne, amely megakadályozza az akarat uralmát. Mária felé nyújtja kezét, mintha segíteni akarna neki. Az elvetemült emberek pedig nevetnek a görcsbe rándult haldoklón. A papok és írástudók közelednek a csúcshoz, egészen a pásztorok mögé, és mivel a katonák el akarják őket lökdösni, ellenállnak mondván: *"Itt állnak ezek a Galileiak (a pásztorok) mi is itt állunk, mert meg kell győződnünk, hogy az igazságot teljes mértékben végrehajtották-e. Messziről ebben a furcsa fényben nem látjuk."* Sokan valóban nyugtalankodnak a furcsa fény miatt. A katonák is nézik a sötét eget. A felhők úgy feketednek, mint a vulkán füstje lávaömlés előtt. És ebben a sötét alkonyi fényben, Jézus Máriát Jánosnak, Jánost Máriának adja. Lehajítja a fejét, mert Mária magasabban állt a kereszttel, hogy jobban lássa fiát. *„Anyám itt a fiad, Fiam itt az Anyád."* Mária arca még jobban elváltozik e szavakra, mert ez Jézus végrendelete. A szegény anya hangtalanul sír. Nem tud mást tenni, csak sírni.

A szenvedés fokozódik, a világosság csökken. Hátról előre jön a zsidó **Nikodémus és József**, *"Engedjétek"* mondják. *"Nem lehet! Mit akartok?"* Kérdik a katonák. *"Át akarunk menni, Krisztus barátai vagyunk."* A főpapok megfordulnak. *"Ki merészezi magát a lázadó barátjának nevezni?"* József határozott választ ad: *"Én a főtanács nemes tagja, Arimatiani József, és velem van Nikodémus, a zsidók főembere."* - *"Aki a lázadóhoz pártol, maga is lázadó."* - *„Aki pedig a gyilkoshoz pártol, maga is gyilkos. /Eleazar Anin!/ Igaz életet éltem, és most, hogy öreg vagyok, közel a halálhoz, nem akarok igazságtalan lenni, amikor az ég közeledik hozzám és velem az örök bíró."* - *"És te Nikodémus! Csodálkozom!"* - *Én is. Főleg egy dolog miatt: Izrael olyan romlott, hogy nem ismeri fel többé Istenét. "Undorodom tőled." "Menj akkor odébb, és had menjek, mást nem akarok."*

"Hogy még jobban megbecstelenítsd magad." - *"Ha nem lettem becstelen a ti társaságokban, semmi sem árthat már nekem."* És átnyújt a századosnak egy zacskó pénzt és egy viasztáblát. A százados utasítására a katonák átengedik kettőjüket. És József, Nikodémussal a pásztorok felé megy. Nem tudom Jézus látja-e őket, a sűrűsödő sötétségben, haldokló szemével. De ők látják Jézust és sírnak, senkivel sem törődve - a papok átkaival sem.

Jézus kínjai fokozódnak. Jelentkeznek az első tetanusz görcsök és a tömeg minden kiabálása megsebzí. Az idegek és a test szöveteinek halála, terjed a végtagoktól a törzs felé, mind nehezebb légzést és szív működést okozva. Jézus arca hol élénkvörös, hol zöldesen sápadt az elvérzéstől. Szája nehezen mozog. A görcsök terjednek az állkapocsba is. A toroka megdagadt a puffadt nyak erektől. Ez nagyon fájhat és átterjed a nyelvre is, amely szintén duzzadt és nehezen mozog. A háta még azokban a percekben is, amikor a tetanusz görcs nem hajlítja meg, teljes hajlatot mutat a nyakszirtról egészen a combig, amelynek végső pontja megtámaszkodik a kereszttel támasztékán. Az emberek nemigen látják mindezt, mert a világítás most olyan, mint a sötét hamu, csak aki a kereszttel lábánál áll, láthatja jól. Jézus egy percre teljesen előre esik, mint egy halott, nem lélegzik, a feje mozdulatlanul függ a mellén, a test a combig teljesen elvált a kereszttől. Mária felkiált: *"Meghalt!"* A tragikus kiáltás, visszhangzott az elsötétült levegőben. Jézus valóban halottnak látszik.

Lehetetlen, kiáltják egyesek a papok közül. *"Ez csalás, hogy elmenjünk innen; hé katona, szúrj bele a dárdáddal. Ez jó orvosság lesz, hogy szóra bírjuk"* És mivel a katonák nem hajlandók ezt megtenni, kő és göröngyeső záporozik a kereszttel felé. A kövek megsebesítik Jézust és a katonák pajzsaira hullnak. Valamelyik kő, vagy kövek nyilván érzékeny sebet ütöttek meg /hiszen az egész test egyetlen seb volt/, mert Jézus feljajdult és magához tért. A mellkas nagy kinnal újra mozgásba jött. A fejét jobbra-balra hajítja, keresve a módot a kínok csökkentésére, szenvedése nem enyhült... növekedett. Nagy kinnal még egyszer a lábára támaszkodva teljes hosszában kiegyenesedett, mintha ereje teljében lenne, arcát felemeli, tág tekintettel nézi a lába alatt elterülő világot, a távoli, fehérén ködösödő várost... az eget, amelyen kétségnek vagy fénynek nyoma sincs. Ebbe a zárt égbe, amely óriási kőlapként nehezedett a

világra, belekiáltotta - akaratával legyőzve megmerevedett állkapcsát és dagadt nyelvét és torkát: *"Eloi, Eloi, lamma scebacteni!"* (Ezeket a szavakat hallom.) Érzy, hogy haldoklik ..., érzi az Atyától való teljes elhagyatottságot.

A tömeg nevet, csúfolja és sértegeti. *"Isten nem tudja, mit csináljon veled! A démonokat, Isten átka sújtja!"* Mások: *"Eljön-e Illés, akit hív, hogy megmentse."*

Röhögnek, mint a hiénák, mint a démonok. Ez már a nagy magárahagyatottság agóniája - a teljes, kegyetlen elhagyatottságé. A fájdalmak lavinája temeti maga alá, úgy, mint az Olajfák hegyén. Visszatérnek az egész világ bűneinek hullámai, hogy elborítsák az ártatlan hajótöröttet és elárasszák keserűséggel. Visszatér az Istentől való elhagyatottság érzése, amely jobban kifeszíti, mint a kereszt, amely reménytelenebb minden kinnál.... a tudat, hogy imája nem hatol el az Atyához... és ez utolsó szenvedés. Ez siettetni a halálát, mert kipréseli belőle utolsó csepp vérének is, mert összezúz mindent, ami még a szívből megmaradt, mert befejeződött a teljes elhagyatottság felismerése: ez pedig a halál. Mert elsősorban ezért halt meg az én Jézusom, ó Istenem, miattunk sújtottad így! Azért hal meg, mert elhagytad.

A sötétség sűrűsödik. Jeruzsálem láthatatlanná válik. Mintha a Kálvária is eltűnt volna szerpentinjeivel. Csak a csúcs látszik. Mintha a sötétség tartaná fenn, mintha a fény utolsó maradékát megőrizné, mint isteni trófeát, hogy lássa a szeretet és a gyűlölet. Jézus hangja: *Szomjas vagyok!* Megízleli az epével kevert ecetet és elfordítja a fejét. Mária felkiált: *"Ki emel fel, hogy véremmel oltsam szomját. Ó Istenem, miért hagysz így el minket?"*

A test egész súlya előre esik, és a lábra nehezedik. A lába szörnyen szenved az egész test súlyától. Nincs többé enyhítő mozdulat se, amely csökkentené a kínokat. A medencétől felfelé az egész test elhajlik a kereszttől és úgy marad. A légzés már csak szaggatott lihegés. Inkább hörgés, mint lélegzés. Az alhas már mozdulatlan. Már csak a mellkas emelkedik kínosan. Anyját szólítja: *Mama!* - A boldogtalan pedig súgja: *"Igen, drágám, itt vagyok."* Elsötétült tekintete újra kényszeríti, hogy kérdezze: *"Mama hol vagy? Nem látlak már. Te is elhagysz?"* Ezek már csak alig hallható mormolások. *"Nem, nem Fiam! Én nem hagyok el!"* Hallgass ide kedvesem... a Mama itt van..., és szenved, hogy nem mehet oda, ahol Te vagy..." Szívszaggató jelenet....János hangosan sír. Jézusnak hallania kell a sírást, de nem szól semmit. Ez már a közvetlen halál delíriuma. Nem igen tudja már, hogy mit mond az Anyja, és kedvence bátorítását se fogja fel. Longinus nagy önfegyellemmel uralkodik belső megrázkódtatásán. Szeme fénylik a visszatartott könnyektől. A sírástól a vasszékely tartja vissza. A kockázó katonák abbahagyják a játékot és felállnak. A többiek szolgálatban vannak, és nem változtathatnak pózt. Csend. Azután éles hang a teljes sötétségben: *"Mindent elvégeztetett!"* A lélegzés már csak hörgés. A tömeg hallgat, mert figyelni a haldokló hörgését. Azután hallgatás még egy ideig. Majd a végtelen gyengédség és izzó ima szavai: *"Atyám, lelkem a kezedbe helyezem!"* Újra hallgatás. A hörgés gyengül... és Jézus utolsó borzalmas kinja a görcs, amely szinte letépi a testet a keresztről. Háromszor fut rajta végig... Feje erősen hátrahajlik és beleütődik a keresztre, arca eltorzul, szája jobbra húzódik, szeme kimered, és a szemgolyók forognak. Most az egész test kinyúlik, végül egyerős kiáltás, szinte elképzelhetetlen ebből a kimerült testből. A nagy kiáltás, amely átjárja, megrázza a levegőt... és vége. A feje újra a mellére, a test előre esik... megszűnik a reszketés, ... megszűnik a lélegzés. Bevégeztetett.

A föld szörnyű robajjal válaszol a meggyilkolt kiáltására. Mintha ezer gigantikus trombita, rettenetes akkordja, szakadna le az egekből, szétszórva a hangokat, és villámok száguldanak minden irányba, lecsapva a városra, a templomra, a tömegre... Sokukat ért villámcsapás. A szaggatott, de sűrű villámlás az egyetlen fény a vaksötétben ... és a dörgés és villámcsapásokkal szinte egy időben megmozdul a föld irtózatos forgószéltől kísérvé. Íme, az embercsürhe azonnali büntetése. A három kereszt a Golgotán ingadozik, hogy félő, hogy kidőlnek. Longinus, János és a katonák kapaszkodnak, ahogy tudnak. János egyik kezével Máriát tartja. A meredély szélén álló katonák befelé menekülnek, különben a mélységbe zuhantak volna. A tömeg ordít. Szeretne menekülni, de nem tud. Egymásra esnek. Örült kavardás van. A rengés háromszor ismétlődik. A vihar megszűnik, halálos mozdulatlanság váltja fel, de a villámok fénye megvilágítja a jelenetet. A zsidók menekülnek, ki merre lát. Nem sokkal előbb még gúnyolták az eget, most felé emelik a kezüket, félnek. A csökkenő sötétségben látni, hogy sokan a földön maradtak: halottak, vagy eszméletlenek. Egy ház ég.

Mária felemeli fejét János kebléről és nézi Jézusát. Szólítja, de kisírt szemével a homályban rosszul lát. Egy villám fénybe vonja a Golgota csúcsát és Mária látja, hogy Fia mozdulatlanul, előre-hajolva függ a kereszten. Jobb oldalon az arca vállát érinti, a szakála pedig a bordáját... és csak most fogja föl... Reszkető kezét felemelve kiáltja: *"Fiam, Fiam!"* Azután hallgatózik..., a szája is nyitva van, mintha, avval is hallani akarna, szeme kitágul, hogy lásson... Nem tudja elhinni, hogy Jézus nincs többé.

János szeretné elvezetni, de kiszakítja magát a karjából, a földre borul, kezével eltakarja szemét és kiáltja: *"Nincs többé Fiam!"* János leül a földre, hogy jobban segíthessen. Magdaléna a karjába veszi Máriát, Márta és Zsuzsanna, ecetes szivaccsal mossák halántékát. Mindnyájan zokognak. A többi asszony elment, a pásztorok is. A katonák beszélgetnek: *"Láttad a zsidókat? Most félnek" "verik a mellüket." "De a papok még ijedtebbek voltak!" "Nézd csak: a föld össze-vissza hasadozott!" "Ott egy útrész leszakadt... és alatta hullák." "Hagyd csak, annyival is kevesebb a kígyó!"*

A szikla mögül megjelenik József és Nikodémus. Longinushoz mennek. A Prokonzulnál elintézik a holttest kiadatását, hogy megelőzzék a zsidókat, akik össze akarják törni Jézus csontjait. János beszél valamit Longinussal, **azután az egyik katonával egy lándzsát hozat, a kereszt elé áll és egy jól kimért mozdulattal alulról felfelé átdöfi a szívet.** János elfordul, hogy ne lássa.

"Elvégeztetett, barátom" mondja Jánosnak: Jobb így, vitézhez illő. Csonttörés nélkül..." Igaz ember volt!"

József és Nikodémus útjuk közben, találkoznak Gamaliellel, aki magából kikelve elmondja a templomba történeteket. Átok van rajtunk! Mondja és fut tovább a csúcs felé. Mindketten néznek utána és együtt mondják: *"Az Én utolsó szavaim rengetik ezeket a köveket!"* Ezt ígerte neki Jézus...- Gamaliel mielőtt még elérné a csúcsot, elesik, vagy leborul... nem látni. *"Bocsáss meg! Mondd, hogy megbocsátasz!"* Úgy látszik..., azt hiszi, hogy még él. Nincs is meggyőződve az ellenkezőjéről, míg egy katona meg nem löki a dárdájával. *"Állj fel és hallgass. Hiábavaló. Előbb kellett volna gondolkodnod. Halott."*

És én a pogány mondom neked: Akit ti felszegeztetek, valóban Isten fia volt."
Halott? Halott vagy? óh"...

Gamaliel felemeli ijedt arcát, erőlködik, hogy ebben az alkonyi fényben, mindent lásson egészen a csúcsig. De... csak annyit lát, hogy Jézus halott. Látja az irgalmas csoportot, amely Máriát bátorítja, és Jánost, aki a kereszt bal oldalán egyenesen áll, és sír. Longinust jobboldalon, ünnepélyes pózban. Gamaliel letérdel, kinyújtja a kezét és sír: *"Te voltál az! Te voltál az! Számunka nincs többé bocsánat. A véreket magunkra kívántuk, amely az égbe kiált... és az ég megátkoz bennünket...Óh! De Te maga voltál az irgalmasság ...én mondom ezt Neked, az összetört rabi, a zsidó: A Te véred rajtunk, irgalom! Hintsd reánk, mert bocsánatot csak így nyerhetünk..."* tovább sír, majd megvallja titkos szenvedését: **"Megtaláltam a keresett jelet...** de a lelki vakság századai, állnak előttem és akaratom előtt és a tegnapi gögös gondolataim kormányozzák. Légy hozzám irgalmas!

Te világ világossága, a világ sötétségében, amely nem értett meg Téged. *Add a hitnek egy sugarát. Öreg zsidó vagyok, aki azt hitte, hogy az igazságban hisz, pedig tévelygés volt. Most letarolt pusztaság vagyok, se a régi fák, se a régi vallás, az új vallás magvai és hajtásai pedig hiányoznak belőlem. Terméketlen talaj vagyok. Tégy csodát, hogy legalább egyetlen virág nyíljon a Te nevedben, ennek a keményfejű, öreg izraelitának a szívében. Hasson át isteni erőd, a formások rabjának szívében, Te a Megváltó. Ahogy Izaiás mondja: Fizetett a bűnösökért, és magára vette sokak bűnét. Óh! Az enyémet is... Názáreti Jézus!"* ... Feláll, nézi a keresztet, amely mindjobban kiemelkedik az ég háttéréből, az oszladozó sötétségben, és azután meggörnyedve, megsemmisülve - elmegy.

A Kálváriára visszatér a csend, melyet csak Mária sírása szakít meg. Longinus küldönce visszatér a prokonzultól, és rendelkezése szerint Jézus holttestét ki kell szolgáltatni Nikodémusnak és Józsefnek. A rablók csontját pedig össze kell törni, ahogy a zsidók kívánták. A betörőket bunkókkal ütik agyon. Dizmas gyorsan meghalt a szívére kapott ütéstől, miután összetörték a térdét. Halálhörgésében Jézus nevét tudta csak kimondani. A másik rabló szörnyű káromlások között halt meg.

Jézus testét József és Nikodémus veszi le.

Mária az asszonyoktól támogatva a kereszthez támaszkodik. Longinus - mielőtt eltávozik, megfordul a nyergében és nézi Máriát és a felfeszítettet.

A balkezét már megszabadították a szegtől. A kéz a test mellé hanyatlik, félig letépve. János felmegy a létrára Nikodémus helyére. Jézus karját a nyakára helyezi és tartja Jézust a vállára támaszkodva, karjával átfogva a derekát és vigyáz, hogy meg ne sértse a szörnyű kézsebet. Amikor a láb szögét is eltávolították, János alig bírja erővel, hogy megtartsa Mesterét. Mária már a kereszt lábánál ül, arra várva, hogy ölébe vehesse halott Fiát. De a jobb kézből nagyon nehéz kivenni a szeget, végül, miután sikerült, József és Nikodémus óvatosan leviszik a holttestet a létrán. Leérve a köpenyeikre kiterített lepedőre akarják helyezni, de Mária nem ezt akarja. Széttéríti a térdén palástját és úgy várja Jézusát, hogy ölébe vehesse, mint egy bölcsőbe. Végül is az ölébe helyezik. Mária jobb kezével fia hátát tartja, a ballal a mellkas alatt...így tartja az ölében. A feje anyja vállán nyugszik. Ő pedig hívja... hívja mély fájdalommal. Majd elmozdítja a válláról és arcával simogatja. Megfogja és kinyújtja karját, mielőtt keresztbe rakná a halott ölében. A kezeket megcsókolja és siratja a sebeket. Arcát simogatja különösen ott, ahol megkékült és duzzadt, csókolja beesett szemét, száját, amely kissé nyitott és balra fordult. Elrendezte vérrel borított szakállát., és most a haját is szeretné megigazítani, de keze megakad a tövisekben. Leveszi a koronát. A tövisek szúrják, de csak Ő akarja egy kézzel. Visszautasítja a segítséget. Mintha új szülött fejét tartaná, olyan óvatos, és amikor a kízó koronát levette, csókolgatja a tövisek okozta sebeket. Reszkető kezekkel választja el az összekócolt hajat, rendezgeti és sír és beszél lassan, könnyeit az ujjával törölgeti, amelyek a szegény, hideg, véres testre hullnak, és a fátyolával, amely még mindig fia csipője körül van és a kendő sarka szabadon lóg, tisztítja és töröli a szent testet. Arcát közben állandóan simogatja, a kezét és a szétroncsolt térdét. Azután újra szárítgatja könnyeitől a testet. Közben felfedezi a nagy hasadékot a mellkason. Vászonnal fedett kis keze, szinte belefér a nagy hasadékba. Mária lehajol, hogy lásson a félhomályban... és látja. Látja a nyílt mellkast és fia szívét... Sikolt, mintha szíven szúrták volna karddal. Jajgat... és fiára zuhan, mintha ő is halott lenne. Segítenek neki, vigasztalják. El akarják tőle venni az isteni halottat, de Ő tovább jajgat: *"Hova teszlek, hol leszel biztonságban és méltó helyen?"* József mélyen lehajolva, kezét a mellére fektetve mondja: *"Asszonyom, nyugodj meg! Az én sírom új, és méltó hely lesz a számára. A barátom Nikodémus már elvitte a sírba az illatos keneteket. De kérlek... az est közeledik, engedd, hogy mindent előkészítsünk.* Mária engedi - mély bánattal - hogy gyermekét felemeljék öléből és gyolcsba takarják. A holttestet Nikodémus és János a vállánál, József a lábánál fogja. A holttest nemcsak lepedőbe, hanem még köpenyekbe is van csavarva, így könnyebben vihető. Elindulnak. Máriát rokona és Magdolna támogatja és kísérik: Márta, Mária Zebedeus felesége és Zsuzsanna, aki viszi a szegeket, harapófogót, szivacsot és a nádat... és mennek a sír felé.

Mária Valtorta részt vesz Urunk temetésén.

A kálváriát elhagyva, a kis csoport letér a hegy lábához, ahol Arimateai József sírhelye van. A sír a mészkőbe van bevágva. A halottvivők bemennek a holttesttel. A sír egy virágzó kert hátsó részében épült be a sziklába. Barlanghoz hasonlít, emberi kéz alkotta barlang. A helyiségben elől. egy térséget látni, bevált sírkamrákkal. Nem hasonlít a katakombákhoz. A kamrák jelenleg mind üresek. A kamrák előszobájának a közepén, kő asztal áll a kenettelésre és tekerceslésre. Erre helyezik a lepedőkbe csavart Jézust. János és Mária bejön. Senki más, mert az előkészítő szoba kicsi.

A többi asszony az ajtónál áll, illetve a nyílásnál, mert itt nincs szabályos ajtó. A holttestet hozó két férfi kitakarja Jézust és hozzáfognak a tekerces és illatos olajok előkészítéséhez. Mária a Fia fölé hajolva sír. Újra törölgeti, Jézus csipőjén lévő vászonnal. Egyetlen mosdatás, melyben Jézus testét részesítik - anyja könnyei. Csak részben tisztítják meg a testet a portól, vértől és az izzadságtól.

Mária fáradhatatlanul simogatja a hideg végtagokat. Végtelen gyöngédséggel emeli fel az összeroncsolt kezeket, kezébe szorítja, csókolgatja az ujjakat, kinyújtja őket, próbálja a sebek széleit összeilleszteni, mintha csak gyógyítani akarná. Az arcához emeli és szorítja, azt a kezét, amely már nem tud simogatni és zokog; kegyetlen fájdalomában csak jajgatni tud. Megigazítja és összezárja a lábakat, amelyek annyit jártak értünk és a kereszten kifücsököltek, különösen a bal, teljesen össze van zúzva, mintha nem is lenne bokája. Azután újra simogatja a már megmerevedett, hideg testet. Újra szemléli a szív sebének, amely most fekvő helyzetben nyitott, mint a száj és látszik a megsebesült szív is. Újra fel-

sikolt, mint a Kálvárián. Mintha a lándzsa őt szúrná át, úgy meggörnyed, kezét szívére szorítva, mintha őt szúrták volna keresztül. Szegény Anya, sokszor megcsókolta ezt a sebet. Azután visszatér a fejhez, amely kitekeredett,... megigazítja. Szeretné lecsukni a félig nyitott szemhéjat... de hiába, a száj nyitva marad, görcsbe rándulva, elferdülve. Elrendezi a haját, amely tegnap még olyan szép volt, most pedig összecsomósodott kóc, vértől súlyos. Szétválasztja a hosszú fürtöket az ujjával, szeretné újra finomnak, göndörnek látni... és zokog...zokog, mert Jézus gyermekkorára gondol, mert úgy vigyázott rá, hogy még a levegőtől is féltette az isteni gyermeket... és mit tettek vele az emberek! A jajgatása miatt nagyon rosszul érzem magam, amikor zokogva ismétli: *"Mit tettek veled, mit tettek veled Fiam!"* Nem tudta nézni így: csupaszon megmerevedve a kövön. Háta alatt tartva karját, a másikkal pedig szívéhez szorítva ringatja, úgy, mint valamikor a barlangban az újszülöttet.

Az, hogy Jézus Anyja, a Szűzanya a legbizalmasabb és legbensőségebb résztvevője Jézus sorsának... és kimondottan keleti ősi típus volt, magyarázza meg fájdalmának hangos megnyilvánulását.

Ez az akkori idők stílusához tartozott, és nem csökkentette méltóságát, amelyet még ma is igazolnak a keleti ikonográfiaiak.

Mária egyenesen áll a temetést előkészítő asztal mellett, szemléli fiát, zokog, sír. A fáklyák repdeső fénye mellett látom, a halásápadt arcon végiggördülő nagy könnycseppeket. És... hallom a szavait. Mind. Nagyon nehezen érthető, mert suttogva beszél. Anya és Fiú lelki párbeszéde. Rendelkezést kaptam, hogy leírjam.

"Szegény Fiam! Mennyi seb!... Hogy szenvedtél! Lásd, mit műveltek Veled!.... Milyen hideg vagy, Fiam! Ujjaid, mint a jég. És milyen mozdulatlanok! Törötteknek látszanak. Szegény kezek! Add a Mamának, drágaságom, szent szerelmem! Nézd, hogy össze vannak roncsolva! Nézd János, micsoda seb! Ó, a kegyetlenek! Ide, ide, add anyádnak ezt a sebesült kezet, hogy meggyógyítsa. Ó! Nem fogok neked fájdalmat okozni... Csókjaimmal és könnyeimmel halmozom el, a leheletemmel és szeretetemmel fogom megmelegíteni. Simogass meg Fiam! Te jég vagy, én pedig égek a forróságtól. Az én forróságomat csökkenti a te hidegséged..., a hidegséged pedig felenged az én forróságomtól. Csak egyszer cirógass meg Fiam! Nem sok órával ezelőtt még simogattál, és mintha ezer évek múltak volna el azóta. Volt, amikor hónapokon keresztül hiányoztak a simogatásaid, de akkor tudtam, hogy visszajössz. Most pedig milyen hosszú az idő. Ah, embertelen fájdalom! Meghaltál! Megöltek! Nem vagy többé ezen a földön! Nem talállak többé, akárhol kereslek. A jelenléted az életem volt, hogy megölelhettelek, érezhettelek, hogy enyém voltál. Most pedig nem maradt más, mint a hideg élettelen test. Ó, Jézusom, Krisztusom, Uram lelke, hol vagy? Miért vették el tőlem Fiam lelkét..., ti sátán kegyetlen hiénái? Miért nem szegeztetek engem is fel vele együtt? Számított volna még egy gaztett? Mi lett volna nektek megölni egy szegény asszonyt..., nektek, akik téovázás nélkül megöltétek a megtestesült Igét! Mária felemeli hangját: hát nem a legborzasztóbb, hogy élve hagyátok a lemészárolt fiú anyját? Mária most újra lehajtja a fejét, a kialudt arc felett, ismét halkán beszél, suttogva, csak neki: "Legalább a sírban, itt együtt leszünk, mint ahogy együtt haldokoltam veled a kereszt lábánál, de ha nem követhetek a másik életbe, legalább itt maradok és várok rád." Felegyenesedik és hangosan szól a jelenlévőkhöz: "Menjete el mindnyájan. Én maradok. Zárjatok be vele. Én várok. Azt mondjátok, hogy nem lehet? Ha halott lennék, nem helyeznétek ide mellé, és várnátok újraéledésemet? Ott voltam, amikor először adott hangot gyengéden, egy decemberi éjszakán. Itt leszek ezen az éjszakán is, amikor nincs Krisztus! Óh, ez valóságos éjszaka! Nincs többé világosság!.... Hideg éjszaka! meghalt a szeretet! Mit mondasz Nikodémus? Hogy beszennyeződöm? Az Ő vére nem szennyező! Akkor se szennyeződtem be, amikor megszülettem. Ó, hogy jöttél a világra? Mint egy virágszál az ölemben, mint illatos nárcisz, amelynek a hagymája az anyaméhben fejlődött, és kivirágzott földi ölelés nélkül.

Kinyílt a szűz, aki találkozott veled, aki égi ölelésből származtál. / Semmi sem lehetetlen az isteni szeretetnek. A megtestesült Istennek magától Istentől kellett születnie, egy asszonnal való titokzatos jegyesség útján./ Jézus úgy hagyta el Mária testét, mint ahogy fogamzott.

A fájdalmas Anya, újra a fia fölé hajol, mindent elvetve magától, ami nem Ő, és halkán suttogja: emlékszel-e arra a csodálatos fényre, amelyet Atyád küldött, hogy bevonja vele születésed titkát, virágzásod titkát, neked küldte, aki maga voltál az Atyától jött világosság, a Szentlélek világossága? ...

És most? Most sötét van és hideg... óh milyen hideg! Reszketek jobban, mint azon a decemberi éjszakán. De akkor örültem, hogy szívet melengetően enyém vagy. És akkor ketten szerettek... Most...Most egyedül vagyok és haldoklom. De én szeretni foglak azok helyett, akik kevésbé szerettek, akik elhagytak a fájdalom órájában, azok helyett, akik gyűlöltek. Szeretni foglak az egész világ helyett, Fiam. Nem fogod érezni a világ hidegségét. Te nem nyitottad meg a méhemet születéskor, de, hogy ne érezd a hideget, én kész vagyok megnyílni, hogy ölembe fogadjalak. Az én szeretetem olyan nagy irántad, mint a világegyetem.

Azután teljes hangerővel mondja: "Menjetek. Én maradok. Három nap múlva visszajöttök és együtt megyünk ki. Óh! újra látni a világot, a te karodra támaszkodva, Fiam. A világ visszatükrözi majd feltámadásod ragyogó mosolyát és fényét. - A föld rengett amikor a halál kitepte belőled a lelket és szívedből elszállt az élet. - Most is rengeni fog... a szent felindulástól, mint ahogy én is megrendültem a mélységek legmélyéig, mikor befogadtam az Urat és a Szentlelket, és az Atya akarata lángoló szeretettel hozta bennem létre, életed csiráját... és a világra jöttél, ó szent gyermekem, édes gyermekem, egészen az enyém. Neked a földön csak anyád volt, hogy tested szöveteit, rózsából és liliomból alakítsa olyan kék erekkel, mint a- mi galileai folyóink, korál ajakkal, szőke selyem hajjal,... és a szemed a menny, két kék tava.... És, hogy jelen legyél a szívekben - a Te Anyád tette, amikor kimondta: "Igen"... Dallamból és szeretetből alakított ki...tisztaságból és engedelmességből. Mi a Te szíved? Az én lángoló tüzem, Isten tiszta leányának adott csókja - És most a Te szíved? ... Óh (fájdalmas sikoly, olyan, hogy Magdolna és János hozzá futnak, a többiek nem mernek, csak eltakarják szemüket a fátylukkával és úgy néznek be a nyíláson.) Óh, összetörtök. Ezért vagy ilyen hideg. Szívem lángja nem melegít többé és én sem tudok többé élni e láng reflexze nélkül. Emlékszel? Énekeltem neked: Nincs házam, nincs kenyérem, semmim sincs, csak a fájdalmam." A jövőt sejtető szavak! Fájdalom, fájdalom, neked is, nekem is.... És a kő szélére ülve ölébe vonja fiát, fejét fejére hajtva ringatja erősen szívére szorítva csókolgatja. Szíve tépő látvány.

Nikodémus és József mindent előkészítettek. Mária nézi őket és kérdezi: Most mit csináltak? Mit akartok... előkészíteni? - Minek? - hagyjátok az anyja ölében, így előbb fog feltámadni. - Mária olyan, mintha delíriumba lenne,- Egyszer odaadtam a világnak, most nem adom. A világnak nem kellett, megölte... Azt mondjátok, hogy szeretitek, amikor nem hallja,- Milyen szegényes a szeretet!

A mesteretek volt, tanított benneteket, de semmit se tanultatok meg. Talán nem igaz? Hiszen nem hisztek a feltámadásában! Miért álltok itt a kenetekkel? Hagyjátok! Jöjjetek és boruljatok le a Megváltótok előtt - tiszta szívvel, mint a betlehemi pásztorok. Hiszen nem olyan most is, mint egy nagy fáradt gyermek!? Most pihen. Nyomorúságos a fekhely és a szoba! De az első fekhelye se volt se szebb, se örömteljesebb. A pásztorok a Megváltó, a gyermek előtt térdeltek le, ti boruljatok le a Megváltó,- a sátán legyőzője előtt. Engem az anyaság tett a szertartás papnőjévé (az Egyház anyjává) Én már megmosdattam könnyeimmel, a többi nem fontos. Minek a sok pólya? Könnyebb lesz a feltámadása ezek nélkül. Miért néztek rám így? Eltompultatok a sok borzalomban. Nem emlékeztek?

"Az ember Fia három nap és három éjjel lesz a föld szívében, a harmadik nap feltámad. Bontsátok le a templomot és harmadnapra felépítem." A templom az Ő teste volt. Ő emberek! Csóválod a fejed? Sajnálsz? Azt hiszed bolond vagyok? Halottakat támasztott fel, és saját magát nem tudná feltámasztani, János?" Az én Fiam Isten! Lehet nem hinni Neked Fiam? Nem hinni a Te szavaidban?" Mondd anyádnak, hogy vissza jössz. Könyörgök Fiam, Istenem! Segíts, hogy megvédjem a hitemet. A sátán támad, mert megfosztottad a zsákmányától! Istenem! Istenem! ... Ne engedd, hogy kételkedjem! Ó, micsoda fájdalom lehet nem hinni! Ezt a kint én is átélem. Atyám, irgalmazz a hitetleneknek!

Nikodémus és József jelt ad Jánosnak és Magdolnának. "gyere Anyám." Mondja Magdolna és igyekszik Mária ujjait kiszabadítani Jézus kezéből..., az ujjak egészen összefonódtak. Az Anya felegyenesedik. Fenséges. Kezét leengedi, fejét kissé hátraveti, látszik, hogy imádkozik. Valóban az oltár papnője. Azután megfordul: "Tegyétek. De ő feltámad! Felesleges, hogy meggyőzzelek benneteket, ha olyan vakok vagytok az ő igazságával szemben. A sátán az én hitemet hiába akarja kikezdeni. A megváltáshoz kell még az én szenvedésem, amelyet a legyőzött sátán okoz. Elviselem most is és a jövőben is. Isten veled Fiam, gyermekem! Te legjobban szeretett és legkedvesebb....szépségem....Örömöm... A megváltás forrása...Istenveled.

A csókjaim zárják le a szemed, simogassák szőke hajad, hideg testedet és átdöfött szívedet... Uram, irgalmazz nekem!

Jézus mondja:

Mária szenvedése folytatódott időszakos támadásokkal, egészen vasárnap hajnalig. Én a szenvedéseimben csak egy támadást viseltem el. De Anyám többet. A sátán őrvjögő dühvel támadta a győztes Máriát. Támadta testileg, lelkileg és a szívében. A világ azt hiszi, hogy a megváltás az én utolsó leheletemmel befejeződött. Nem. - Anyám fejezte be. - hozzáadva három napig tartó szenvedését, - háromnapos küzdelmét a sátánnal, aki meg akarta fosztani a feltámadásomba vetett hitétől. Mária az egyetlen, aki törés nélkül hitt. Nagy és áldott ezért a hitéért. Megismerte ezt a szenvedést is, amely hasonlított az én Olajfák hegyi megkísértésemhez. Az emberek nem fogják fel ezeket a sorokat, de a világ fial, akik nem e világból valók, meg fogják érteni, és a Fájdalmas Anya iránti szeretetük fokozódni fog.

A két előkészítő elvégezte a munkáját. Oly vastagon kenték be az illatos konzerváló szerrel, hogy az valóságos réteget képezett a testen. József megszemlélte, hogy minden a helyén van-e. A Szidon pontosan tapadt a testre. A művelet nem hasonlított a múmiáknál alkalmazottakhoz. Jézus testi formája elvesz a lepedő alatt. Arimatiai József még egyszer körülnéz és a sír nyílása felé indul magasra tartva fáklyáját. Mária még egyszer megcsókolja fiát a lepedők alatt. Fájdalmán uralkodni akar és csak a tiszteletét szeretné kimutatni a bebalzsamozott holttest előtt, amely már nem tartozik hozzá, de amikor az arca a befödött arc fölé került, összeroskadt. Nehezen tudják talpra állítani, kivezetik a sírból, de még az utolsó pillanatban is arcát fia felé fordítva hagyta el a sírt. Kimennek az esti homályba borult kertbe, ahol az almafák rózsaszínű bimbói még sötétben is látszanak.

A sír bejáratát elzárják egy nagy nehéz kővel. A szikláról lecsüngő rózsáágak ráhajlanak a kőajtóra. Mária Jánosra támaszkodva csöndesen zokog, de hirtelen kiszakítja magát az apostol karjából és mindent megrengető kétségbeesett kiáltással a kőajtóra veti magát. Belekapaszkodik a kő kiszögelésbe ...félre akarja lökni a követ. Megsérti az ujját, a köröm letörik, a fejét is beveri a kőbe. Nincs semmi a szelíd názáreti szüzből. Csak anya. Az ő helye ott benn van, ahol a Fia fekszik. Ha bent nem maradhattam, itt maradok kívül. Itt van az én fekhelyem, itt van az otthonom, nincs másik házam, más céloom.

Ti csak menjetek. *"Nem teheted asszonyom!"* Anyám nem lehet *"Mária, kedvesem, nem lehet!"* Az erőszakosság nem szelídek és alázatosak tulajdonsága ...és Mária legyőzi akarátát... összekulcsolja kezét és úgy kéri: *"Hagyjatok itt!" Szükségem van a csendre! ...Halljátok ...halljátok, hogy ver a szívem. Már ott fenn a Kálvárián így vert. A kalapácsok ütéseit ...az én Jézusom kezén és lábán, az én kis Jézusomén ...a gyermekemén!"*...

Minden kínja, amely már elpihenni látszott, miután az Atyához imádkozott a sírban a kőasztalnál, egyszerre visszatért. Mindnyájan sírnak. Arra van szükségem, hogy ne halljam se a kiabálását, se az ütéseket.

A világ tele van hanggal és zajjal. *Minden hang a "nagy kiáltást" idézi fel bennem, amely megfagyasztotta a vért ereimben ...és minden zaj ...kalapács ...és szögek!" Nem szabad látnom emberi arcokat és a világ tele van arccal... Már majdnem tizenkét órája, hogy gyilkosok arcát látom... látom....Júdást... a hóhérokat....papokat,... zsidókat... mind, mind gyilkosok!*

Magdolna megtalálja a megfelelő érvet és módot hogy rábírija az Anyát a sírkert elhagyására. *"Te jó vagy, te szent vagy, legyél erős. A kételkedés, amely bennünk lappang, legyőzne bennünket. Te anya vagy, akinek nem csak kötelessége és joga van a fiára, hanem kötelessége és joga azok fölött is, akik a fiához tartoznak.*

Vissza kell térned hozzánk, közénk, össze kell bennünket tartanod, bátorítanod kell és hitet önteni belénk. *Magad mondtad, amikor igazságosan megfedtél minket gyávaságunk és bizalmatlanságunk miatt." Legyünk eggyé a feltámadás hitében és a szeretetben ..."Anyám, Megváltóm anyja, gyere hozzánk vissza, te az isteni szeretet, nyújtsd nekünk ezt a szeretetet! Vagy akarnád, hogy a szegény Magdolna, akit Ő annyi irgalommal mentett meg, újra elveszzen?... Nem, nem akarom, emiatt szemrehányást érdemelnék. Igazad van. Vissza kell térnem,... megkeresni az apostolokat... a*

tanítványokat, a rokonokat... mindent megmondani. Ah...meg kell keresni Júdást, a legnagyobb bűnöst. Mária lehajtja a fejét és reszketve fulladozva mondja: "János, keresd meg és vedd hozzám... Atyám, ezt is az emberiség megváltása nevében. Induljunk." Feláll. Kimennek a félhomályban lévő kertből. Az örök nézik őket, de nem szólnak.

Az út poros, megrongált a tengernyi embertől, tele van kövel és dorongokkal... a történetek nyomait viseli. A város néma... és mintha senki sem lakná. Itt van a kis híd, amely meredeken a Kálváriára vezet. Vezessetek, mondja Mária. Nem akarom Jeruzsálemet látni, se a lakóit. Menjünk gyorsan, mert becsukják a kaput. Az őrseget megerősítették. Róma lázadástól tart. Igaza van. Jeruzsálem a tigrisek fészke!... a gyilkosoké! Te, Jeruzsálem, te fosztottad meg őt az életétől. Meg vagy elégedve? Jól laktál a vérével és a testével? Vagy még mindig nem elég?! Szeretnéd újra átélni a haldoklását és az enyémet: a meggyilkolt anyját? Megérkeztünk? Miért áztatok meg? Mit akar az ember, Józseftől? Mit mond?...

Józsefet valóban megállította valaki, és a néptelen város teljes csendjében jól hallani a beszélgetésüket.

"Mindenki tudja, hogy bementél Pilátus házába. Erről majd felelsz.

A húsvétból ki vagy tiltva. Tisztátalanná lettél."

"És Elkías: megérintettél engem, akit beborított Krisztus vére és halálos verejtéke!" "Ah borzalom! ...Az a vér!... Menj innen! Ne félj. Elhagyott már. És megátkozott." "Te pedig ne hidd, hogy mivel Pilátussal barátkozol, ellophatod a holttestet. A játéknak vége, gondoskodunk róla."

Nikodémus lassan közeledett, mialatt az asszonyok Jánossal megálltak egy zárt kapu előtt.

"Láttuk, feleli József. Gyáva banda, még egy halottól is fél!"

De a kertemből és síromból azt csinálók, amit akarok.

- Majd meglátjuk.- "Igen, majd meglátjuk. Pilátusra fogok hivatkozni." "Rómával közösködsz most?".... -Jobb Rómával, mint a sátánnal, mint ahogy ti teszitek, ti Istengyilkosok!" Egyébként mondd, hogy-hogy már újra szárnyra kaptál? Kevéssel ezelőtt még rémülten menekültél. Vagy már elmúlt? Még nem elég, ami történt? Nem égett le a házad? Reszkersz! A büntetés még nincs befejezve, még csak ezután következik. Sem az örök, sem a pecsétek nem fogják megakadályozni a Büntetőt, hogy felkeljen és lesújtson. -"Átkozott" Elkías fut, hogy megsértse az asszonyokat és egy durva sértést mond Máriára.

János nem szól semmit, úgy ugrik rá, mint egy párduc, rátérdel és torkát szorítva mondja: "Kérj bocsánatot, vagy megfojtalak, te sátán!" És nem engedi el, amíg a másik félig megfojtva ki nem nyögi: "Bocsánat." De a kiabálás magára vonja az örök figyelmét. - "Állj! Mi történik itt? Hagyjátok abba, vagy megkorbácsolnak. Kik vagytok?" "Arimateai József és Nikodémus, a Prokonzul által meghatalmazottak, hogy eltemessék a megölt Názáretit. A temetésről jövünk az anyával, a fiával és a rokonokkal. Ez megsértette az anyát és kényszerítettük, hogy bocsánatot kérjen." "Csak ez? Le kellett volna szűrni. Menjetek. Katonák: zárjátok be ezt az alakot. Mit akarnak még ezek a vámpírok. Még az anya szívét is?" Milyen rettenetes! Nem emberek már... de János legyél azért jó velük. Emlékezz Jézusunkra. Ő a megbocsátást hirdeti.

Igazad van Anyám. De ezek gonosztevők... és elvesztem az önuralmam. Szentségtörők, téged sértegetnek, ezt nem engedhetem meg. Valóban gonosztevők. És tudják is magukról, hogy azok.

Mária szeretné a dárdát, amellyel Jézus szívét átdöfték... Megkereshetjük, Anyám. A százados jó szándékkal viseltetik irántunk, nem hinném, hogy visszautasít. Holnap utána nézek. - Jó lesz, János. Kevés a pénzem, de mind odaadom, hogy az a vasdarab az enyém legyen....

És Mária szombaton megkapja a lándzsát.

Longinus belépett, becsukva maga mögött a nehéz ajtót. Nem volt egyenruhában. Rövid szürke ruha van rajta a fekete köpeny alatt. - Megkérdezi Magdolnát. "Beléphetek anélkül, hogy tisztátalanná tennék valakit? Vagy megijeszteném?" József kifejezte az anya kívánságát. Bocsánatot kérek, hogy magamnak nem jutott eszembe. Itt van a dárda. Emléknek tartogattam, a szentek legszentebbjének emlékéül... de az Anyát illeti. A ruhát?... az már nehezebb, de ne mondja meg neki....talán már eladták. De megszerzem talán"Ő itt van. "De én pogány vagyok!" "Nem fontos. Megyek és megmondom neki, ha

kívánod." "Óh! ne... nem gondolom, hogy megérdemlem. Magdolna bemegy Máriához. *"Anyám, Longinus van itt... Neked ajándékozza a dárdát." "Engedd be." A házigazda, aki az ajtóban áll mormolja: "Hiszen pogány." "Ember, én mindenki Anyja vagyok, mint ahogy Ő mindenki megváltója."*

Longinus belép és római módon karemeléssel köszön (köpenyét leveti) és azután üdvözli Máriát: "Ave, Domina. Egy római üdvözöl téged: Anyát, az igazi Anyát. Nem örültem, hogy éppen én voltam az... de parancs volt. De ha neked örömet szerez, hogy kívánságodat teljesítem, bocsásd meg, hogy a sors engem választott arra a szörnyű dologra. Tessék." És odaadja a lándzsát, csak a vas-fej. Mária halálsápadtan veszi át. Reszkető ajakkal mondja: "Fogadjon magához a jóságodért." "Ő volt az egyetlen igaz, akivel ebben az óriási birodalomban találkoztam... Kár, hogy csak hallomásból ismertem. Most már késő." *"Nem fiam. Az Evangélium megmarad. Ma szétrobbant, de holnap újra egyesül. És ha senki más nem lenne, én itt vagyok. Jézus Krisztus, Isten Fia és az Én Fiam Evangéliuma a szívembe van írva, kiolvashatom."* - "Eljövök. Egy vallás, amelynek vezetője ilyen hős, csak isteni eredetű lehet. Ave Domina!" .. Longinus távozik. Mária csókolgatja a dárdát ott, ahol még véres. "Isten rubinja a kegyetlen kopján." mondja.

János dél felé megérkezik egyedül. "Anyám senkit se találtam Júdáson kívül. "Hol van?"... Óh anyám! Micsoda szörnyűség" Egy olajfa ágon lóg, felfúvódva, megfeketedve, mintha már hetek óta halott lenne. Rohadt. Hollók lepték el és nagy káromgással verekednek rajta. Az ő hangjukra mentem abba az irányba. Az Olajfák hegyére vezető úton voltam, amikor megláttam a rengeteg fekete madarat. Micsoda borzalom!

Mária az egész éjt átvirrasztotta. Sírt, imádkozott. Átélté fia gyermekkorát és egész életét. Újra megrohmozta a fájdalmak. Magdolna még az éj folyamán elment a régi lakásába, a palotába, amely már évek óta lakatlan. Ott rejtett el drága keneteket, tömjént, mirhát, drága edényekben és elhozta, hogy felhasználják a sírban. *Veronika, Nike is elhozta a kendőt, amelybe Jézus arcát törölte... Nézd János, milyen szép még így fájdalmában is. Igen Anyám..., és mosolyog rád. Ne sírj múlnak az órák... kevesebb várakozás a visszatérésig.*

Kopognak az ajtón. Biztosan Valéria. Ki kell nyitni az ajtót. Nyisd ki János. Valóban Valéria, akit a rabszolgái gyaloghinton hoztak. Latin üdvözléssel lép be: "Salve" Béke veled nővérem lépj be, mondja János. Plautina anyjától hozok üdvözlést... ha nem fájdalmas Máriának, hogy engem lát? János bemegy Máriához. Valéria hozott drága gyantát, át szeretné neked adni... ha nem okoz vele fájdalmat. Le kell győznöm a fájdalmat. **Ő az Országába nem csak Izrael fiait hívta meg, hanem a pogányokat is. Mindenkit meghívott... és most halott...** *De itt vagyok én helyette. Mindenkit fogadok. Jöjjön be.* Valéria bemegy, leveti sötét köpenyét, alatta tiszta fehér ruha van. Földig hajol. Köszönöm: Asszonyom, te tudod kik vagyunk. Az első megváltottak... a sötét pogányságból. Sötétség voltunk és sár. A te fiad adott szárnyat és fényt. Most... elhunyt békében. Ismerjük a szokásaitokat... és azt szeretnénk, ha Róma balzsamával is meghintenétek a Győztest... Áldjon meg az Isten, leányom. És...bocsásd meg, ha nem tudok többet mondani... Ne fáradj Asszonyom. Róma erős, de azért megérti a szenvedést és a szeretetet... - Béke veled Valéria! Pleutinának és mindnyájatoknak áldásom küldöm. - Valéria elmegy otthagya a tömjént és a többi illatos olaját.

Megszólal egy kakas a közelben. János összerezzen. Mi a baj János? Simon Péterre gondoltam... Hát nem volt veled? Kérdezi Magdolna, aki újra a szobában van. De igen. Ide kellett jönnöm, és azóta nem láttam.... Nemsokára hajnalodik. Leveszik az ablakról a vásznat és arcuk még szürkébbnek tűnik a zöldes hajnali fényben. Nagypéntek éjszakája elmúlt.

Lassan hajnalodott a bánattal teli nap után. Mintha a csillagok is elvesztették volna fényüket, és amilyen halvány volt az éjszakai hold, olyan sápadtan kelt fel a nap is.

Mihelyt kaput nyitottak, János Mária kérése ellenére is elment. Az asszonyok félnek, most, hogy magukra maradtak. Mária a szobában van, kezét ölébe ejtve mozdulatlan tekintettel nézi az ablakot, amely virágos kertre nyílik. Néző...néző, de befelé is csak a fia haldoklását látja. Kimerült. Vár... csak vár.

Kopogtatnak, és Magdolna Manaen érkezését jelenti Máriának. Manaen bejön, de most nincs fényűzően öltözve, mint rendszeren. Mellén keresztbetett kézzel, meghajolva köszön, majd letérdel, mint

az oltár előtt. Látom, nincs egy férfi se körülöttem. Nikodémustól tudom, hogy mind elmenekültek. Tenni semmit se lehetett, ez igaz, de talán vigasztalta volna Őt, ha lát bennünket... Most szabad vagyok és rendelkezésedre állok Asszonyom. Parancsolj.

Szeretném tudni, mi van Lázárral... A nővérei nagyon aggódnak... és a rokonomról, a másik Máriáról sem tudok. Megmenekült-e Lázár, Jakab és a másik Jakab? Hogy Júdással mi van, tudom ő a férjem testvérének a fia volt. Manaen beszél: a farizeizmus, hebreizmus, sátánizmus, amely egyébként Izraelben kultusz lett... és amely bennem is megvolt, eltűnt belőlem, tulajdonképpen most jöttem a világra. Az én atyám a Názáreti Jézus... és az utolsó halálkiáltásával jöttem a világra. Szeretném Őt látni. Szóljatok, ha mentek a sírhoz. Én is látni akarom a Megváltót. Lát téged Manaen, fordulj meg. Megfordul és meglátja Veronika kendőjét... arcra borul előtte... és sír. Azután meghajol Mária előtt. Az Úr erősítsen!... Elmegy.

Kinyitják az utolsó vacsora termét és Mária az asszonyok támogatásával bemegy. Még minden úgy van, ahogy csütörtök este volt. Mária nem volt ott, de mintha egy kéz vezette volna, egyenesen Jézus ülőhelyéhez ment. Letérdel és imádkozik, fejét az asztal szélére hajtván. Simogatja az abroszt, az ülőhelyet, edényeket.

Mindnyájan hallgatnak. Gyere Mária, mondja az egyik rokon asszony. Félünk a zsidóktól. Gondolom nem szeretnéd, ha ide bejönnének? "Nem. Nem. Ez szent hely. Menjünk. Segítsetek... Jó, hogy szóltatok. Szeretnék egy nagy ládát: szépet, bezárható. Szeretném az összes kincset belerakni." Holnap küldök neked egyet a palotából, a legszebbet. Erős. Örömmel adom, ígéri Magdaléna. Kimennek a teremből. Mária nyugalmával, még tragikusabban hat.

Kopognak. Izsák jött, a pásztor. Sírva fakad. Nem tudja mit mondjon. Mária kíséretében: Ő látott téged és én is láttalak. "Nem akartunk elmenni, de a zsidók megfenyegették az asszonyokat... azután pedig már nem tudtunk visszamenni. Mindennek vége volt... Hova mehettünk volna? Szétszéledtünk - és a végén...magam sem tudom hogyan Betániában találkoztunk."

Lázár, Jakab... és mások. Lázár mezői tele voltak bolyongókkal, akik siráncokoztak. *Lázár mindenkinek segített, most is azt teszi. Azt mondja: a Mester így parancsolta meg neki.*

És Simon Péter, Tamás és Fülöp? "Nem tudom Anyám." "Menj hozd ide, akit találsz."

János: a dárda megvan, de a ruha? Longinus nem beszélt róla? Elmegytek a Getsemani kertbe, Anyám. Köpeny nélkül fogták el, talán ott lesz még... és futva távozik. *Máriát újra elborítja a fájdalom. "Erőt kell adnom mindenkinek, de ki ad nekem?"... Én irgalmas vagyok. Az árulónak is megbocsátanék,, de késő, felakasztotta magát.*

Mária egyedül marad Veronika kendője elé térdel és csókolgatja. "Hogy erőm legyen... hinnem kell. Mindenki helyett hinnem kell a feltámadásban." A szombat éjszakája imában telt el, de közben Péter is megkerült. János visszajött... nem egyedül, Péterrel és a köpennyel... János térdre ereszkedik és mondja: "Itt van...De össze van szaggatva és véres." A kéznyomatok Jézuséi. Csak neki volt olyan hosszú, és keskeny keze. De a szakadások fogak nyomai. Világosan látni az emberi fog nyomát. Gondolom, hogy...Júdás fogának nyomai, mert ott, ahol Péter megtalálta a köpenyt, Júdás ruhájának volt egy leszakadt rongya, egy darab sárga szövet. Nyilván visszatért oda... miután... és azután akasztotta fel magát. Mária simogatja, csókolgatja Fia nehéz, vörös köpenyét - azután kiterítve látja rajta a vér sötétvörös nyomait és a fogak okozta szakadásokat. Reszket és sutogja: *"Mennyi vér!"* úgy látszik nem is lát mást.

Anyám... a föld is vörös ott. Péter, aki a korareggeli órákban futott oda föl, mondja, hogy a fűvön még friss véryomok voltak. Jézus...Nem is tudom... Nem vettem észre, hogy meg lett volna sebesülve... *Honnan az a sok vér?"*

"A testéből... A lelki szenvedéstől...Óh! Jézus áldozata tökéletes! Óh! Én Jézusom!" Mária olyan kétségbeesetten sír, hogy az asszonyok benéznek az ajtón, de mindjárt vissza is vonulnak. "Igen, igen, amíg ti mind magára hagyjátok... Mit csináltatok, amíg Jézus az első agóniájában szenvedett?"

Aludtunk, Anyám... János sír. Ott volt Simon Péter? Beszélj. Mikor megtaláltam a köpenyt, ő is megtalálta. Ott kuporgott. Azt hittem, meghalt. Kiáltottam. Főlemelte a fejét. Azt hittem, megbolondult, annyira megváltozott. Jajgatott és el akart menekülni, de a sírásba szinte belevakult és tántorgott. Megragadtam. Azt mondta *"Hagyj. Én démon vagyok. Megtagadtam Őt úgy, ahogy megjövendölte.*

Látott engem. Elmenekültem, össze-vissza futkostam a mezőn... azután visszajöttem ide. És látod? Jehova akarata volt, hogy megtaláljam a véret és vádoljam magam. Vér...mindenhol vér! A kövön, a fűvön. Én is bűnös vagyok abban, hogy a véret ontotta...te is, és mindnyájan. De én megtagadtam azt a vért! Meg akartam nyugtatni és elvezetni. Nem akarta. Azt mondta: Itt, itt akarom őrizni a köpenyét és a véret. A könnyeimmel akarom lemosni. Ha majd már nem lesz több vér a szöveten, akkor talán visszatérek az emberek közé. Majd a mellemet verem és mondom: "Megtagadtam az Urat!" János mindent megtett, hogy magával vigye **Pétert**. Elmondta neki, hogy Mária és hogy Júdásnak is megbocsátott volna és szenvedett, hogy nem volt rá alkalma annak öngyilkossága miatt. Ekkor csendesen sírt. Mindent tudni akart.

És ekkor kiöntötte szívét. Beszél, beszél...én hagytam, hogy megkönnyebbüljön. - "Gyere Anyánkhöz", mondtam neki. Óh! Mennyit kellett könnyöregni... nagyon nehéz volt meggyőződnöm, és amikor már azt hittem - sikerült - felálltam, hogy együtt induljunk, nem akart jönni. Csak este jött, de akkor is, miután bejött a kapun, elrejtőzött a kertben. *"Nem akarom, hogy lássanak. A homlokomra van írva: Istentagadó."* Most már hogy vaksötét van, sikerült idevonszolnom, ott van hátul az ajtó mögött. - "Vezesd be"...- "Anyám... Ne tegyél neki szemrehányást, Nagyon bánja." - "Ilyen kevésbé ismeresz? Vezesd be."- János kimegy de egyedül tér vissza. Nem mer bejönni. - Talán hívd be. Mária szelíden hívja: Simon Jónás fia gyere be. *"Simon Péter, gyere."* - Nincs válasz. - Péter - *Jézus és Mária Pétere - jöjj!* - Fuldokló zokogás a felelet, de nem jön be. Mária feláll. Köpenyét az asztalon hagyja és megy az ajtó felé. Péter az ajtó előtt összecsuklott, mint egy gazdátlan kutya és annyira sírt, hogy nem hallotta sem az ajtónyitást, sem Mária lépései hangját. Csak akkor vette észre, hogy ott van, amikor fölé hajolva kézen fogta és felállásra kényszerítette. Bevezette a szobába, mint egy gyereket és ő a fájdalomtól, Péter pedig a szégyentől meggörnyedve megálltak. Mária azután leült a helyére. Péter pedig görcsös sírással térdre ereszkedett előtte. Mária simogatta kintől megizzadt, ősülő haját és Péter most már nyugodtabb. - Azt mondja: "Te nem bocsáthatsz meg nekem, megtagadtam Öt" - *Péter, te megtagadtad Öt. ez igaz. Volt bátorságod nyilvánosan megtagadni - gyáva bátorság...A többiek pedig mind kivételek: Manaen, a pásztorok, Nikodemus, Arimatiai József, János és egypár rokon - megtagadták és nem volt lelki bátorságuk..., nem bántódtak, nem sírtak, nem ismerték el nyilvánosan a hibájukat. Ezzel szemben, te szegény ember - neked volt lelki bátorságod a bűnöd elismerésére, megvallására, megbánására. Túlságosan bíztál magadban, - de-most ember vagy... és holnap szent lehetsz. De ha nem is így lenne, én akkor is megbocsátanék. Megbocsátottam volna Júdásnak is, ha megmenthettem volna a lelkét, mert minden egyes lélek értéke olyan nagy, minden erőfeszítést megérdemlő, **le kell győzni a haragot, az undort, az ellenszenvet... mindent, csakhogy megmentjük. Szegény Péter, - a Fiam Pétere, te se, mint a többiek, nem vettétek észre, hogy a sötétség ezen óráiban a Sátán hatalmában voltatok. Azt hitted - magadtól tettél mindent. Gyere Péter, borulj a Fiam fiainak Anyja szívére. Itt már a sátán neked semmit se árthat.*** (senkinek ezen a szíven, a ford.) *Ő Jánosban, mindnyájatok Anyjává tett.* Miért vártál ilyen soká? Miért vártál meg egy Anyát ilyen soká?... A hitnek túl kell haladnia az emberi észet, csak akkor számíthatunk Isten segítségére, És te mit mondasz most? - *"Bocsáss meg."* - "Nem ezt Péter, valami mást," - "Hiszek" - még valamit: - "nem tudom."- *A szeretet, szeress Péter és minden megbocsátatik neked. Ha most Én az Én mindnyájatokat egyesítő Anyai szívem lángjainál, nem ismeresz rá, sohase fogod megismerni. Ő fel fog támadni. Előbb mester volt és barát. Nézd, amíg az emberség és szenvedés fedi, hogy felismerhesd majd az Istent, a bírót és a királyt benne. Nézd Veronika kendőjét. A szenvedés, a világ sok ezer éves szenvedése, alakította át az arcát csütörtök estétől, a kilencedik óráig. (a zsidók reggel 6 órától kezdték az órákat számlálni.) fogd.*

Mária szemlélteti vele az Urat... és akkor Péter, mintha élő arc előtt lenne - megbocsátásért zokog. "Nem tudom, hogy volt. Mintha nem is én lettem volna, de szeretlek Jézusom, Mesterem! Jöjj Vissza! Ne menj el anélkül, hogy tudnám: *"Megértettél!"* - Mária felemeli Pétert és vigasztalja. *Ő valóban a szentek és bűnösök Anyja.* "Most menj el Jánossal és az asszonyokkal, szükségetek van pihenésre és élelemre."

Mária fenn akar maradni és várni. Ő szilárd a várakozásban, az imájában, az élőkért és holtakért. Mindig, mindig.

Az élet visszatér a maga rendes útjára. Így múlik el a szombat éjszaka. Mária számára csak a Fia iránti sóvárgása és a várakozás növekszik. Amen!!!